

Een inspirerende boodschap

VAN THEODORE M. BURTON,
assistent van de Raad der Twaalfen

Een staat van dienst alleen zal niet voldoende zijn om mijn verhoging in het celestiale koninkrijk te waarborgen. Die verhoging moet ik verdienen door een rechtschapen leven op aarde, door deugdzaamheid, liefde, gehoorzaamheid en onderwerping aan iedere wet die God gesteld heeft. Inderdaad zegt de Schrift: „En Ik geef u een gebod, dat gij alle kwaad moet verzaken, en alle goed aanhangen, en dat gij moet leven bij elk woord, dat uit de mond van God voortkomt.” (L. & V. 98:11.)

Het is echter aan mij, om erop toe te zien dat mijn naam ook opgenomen wordt in het register van Gods familie op de aarde, en dat mijn onderwerping aan de noodzakelijke verordeningen van het Evangelie naar behoren is opgetekend in de boeken van de Kerk.

Mijn zaligheid en mijn verhoging zijn afhankelijk van deze twee beginselen van rechtschapen leven en onderwerping aan de op schrift gestelde eisen van het Evangelie. Het is mijn eigen zaligheid, die op het spel staat, niet die van een ander. Het is mijn taak om rechtschapen te leven en om mij onverwijd een behoorlijke staat van dienst tot stand te brengen. Het is nu niet de tijd om verontwaardigd te worden, om op mijn rechten te staan, of om het erop te wagen, dat er later verbeteringen aangebracht mogen worden aan mijn staat. Als mijn toekomstige zegeningen in gevaar verkeren omdat ik mij niet kan identificeren, dan moet ik mij vernederen, en al het nodige doen om er zeker van te zijn, dat mijn staat en die van mijn gezin naar behoren worden ingeschreven en beschermd.

INHOUD

De poort van de doop. Door president David O. McKay	243
Persoonlijke waardering. Door Roger Winship Stuart	245
Studerende volwassenen. Door Harold Glen Clark	249
Hoe de Britse Zending zich handhaafde tijdens de Tweede Wereldoorlog. Door Andre K. Anastasion sr.	254
Een gezondheidsregel die de moeite loont. Door Willis D. Wynn	261
De lagen en listen der mensen. Door bisschop John H. Vandenberg	265
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over de tiende.	252
Zusters Hulpenvereniging: Moedergewoonten. Door Florence Pinnock	257
Zondagsschool: Het maken van een plan voor het geven van uw les. Door Rex S. Pinegar	258
OOV: Vrienden worden in de OOV gemaakt	263
Voor de jeugd van de Kerk: Macht? Om wat te doen?	264
DE kleine STER Apostelen der laatste dagen	57
Tekenpret. Door Roberta L. Fairall	60
Een bal is om . . . Door Serene S. Davis	62

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 8 · Augustus 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout, Translation Services
Department, Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Op de omslag: een detail van het schilderij van Harry Anderson: Noach waar-
schuwt voor de zondvloed. Dit schilderij hangt nu in het Bezoekerscentrum op
Temple Square in Salt Lake City. ○

De poort van de doop

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

„De doop,” aldus de profeet Joseph Smith, „is een teken voor God, . . . en er is onder de hemel geen andere weg door God aangewezen, waardoor de mens tot Hem kan komen om zalig te worden en het Koninkrijk Gods in te gaan, dan alleen door geloof in Jezus Christus, bekering, en doop voor de vergeving der zonden. Elke andere weg is tevergeefs. En dan hebt gij de belofte van de gave des Heiligen Geestes.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 210.)

De doop is een van de grondbeginselen en verordeningen van het Evangelie. Als gevestigde ritus van de Kerk wordt hij duidelijk geclassificeerd als verordening. Hoewel, strikt genomen, de doop niet beschouwd mag worden als beginsel in die zin dat geloof en bekering beginselen zijn, toch wordt hij dat, omdat hij een wet is die door de goddelijke macht is gesteld.

De doop sluit altijd in de fundamentele beginselen van geestelijke groei. Nauw verbonden met de verordeningen van de doop zijn oprechtheid, eenvoud en zuiverheid — oprechtheid als „de moeder van een nobele familie van deugden”, en een-

... de poort, waardoor gij dient binnen te gaan, is bekering en doop in water; ...

II Nephi 31:17.

voud en zuiverheid als „de twee vleugels waarmee de mens zich verheft hoog boven de aarde en alle tijdelijke natuur.“

Een ieder die deze heilige ritus begeert te ontvangen dient de drie genoemde deugden te bezitten. Hij dient voor zijn Schepper te treden in oprechtheid, berouwvol en boetvaardig van hart, zijn zwakheden en dwalingen te erkennen, en een verlangen te tonen om een nieuw leven te leiden. Hij moet geen zelfzuchtige oogmerken nastreven. Hij dient oprecht te verlangen om tot Gods kudde te behoren, opgenomen te worden in Zijn volk, en om „de lasten van anderen te dragen opdat zij licht mogen worden.“ Slechts op deze wijze kan het eeuwige beginsel van waarachtige bekering aan 't licht worden gebracht.

„Zalig zijn de reinen van hart,“ leerde de Heiland, „want zij zullen God zien.“ Geen mens die onrein is van hart, al moge hij nog honderdmaal gedoopt zijn, vermag tot Hem te naderen.

Eenvoud blijkt pas uit onze intentie. Hij zet de ziel aan tot gehoorzaamheid en verdrijft aldus alle begeerte naar uiterlijk vertoon, publiciteit, persoonlijke eer, of andere verdiensten. Het eenvoudige verlangen om een Goddelijk gebod na te komen openbaart zich in achtenswaardige intentie.

Maar ook is het niet alleen met de intentie, dat de deugd van de eenvoud zo nauw verbonden is; hij is ook te vinden in de toediening van de verordening. Ieder bericht over de doop in de gewijde geschiedenis getuigt daarvan. Neem bijvoorbeeld de doop van Jezus in de Jordaan, van de kamerling van koningin Candace door Filippus, van de gevangenebewaarder door Paulus en Silas, van Cornelius en zijn gezin door Petrus; en van Helam en anderen door Alma. Het schijnt wel dat eenvoud en heiligheid al deze gevallen karakteriseren. Er blijkt

nergens uit, dat men gebruik gemaakt heeft van vaste voorbereidingstijden, van gewichtig ceremonieel, en van niet ter zake dienende rituelen. Geloof in de Here Jezus Christus, bekering van zonde, blijkend uit oprechtheid en reinheid van levenswandel en een verlangen om zich aan te sluiten bij Gods volk, waren toen de enige vereisten ter voorbereiding.

Jezus werd door Johannes gedoopt om „alle gerechtigheid te vervullen“ (zie Matth. 3:15), „maar de Farizeeën en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde.“ (Lukas 7:30.)

Tot Nicodemus zei Jezus: „Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)

Tot de leden van de Kerk in het algemeen schreef Petrus: „Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus zijt, hebt gij Christus aangedaan.“ (Gal. 3:26-27.) „Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt . . . door de opstanding van Jezus Christus.“ (1 Pet. 3:21.)

In deze drie voorbeelden hebben wij duidelijk het driedieelige doel van de verordening van de doop uiteengezet, namelijk:

(1) Een rite door God Zelf vastgesteld en nauw verbonden met het eeuwige beginsel van gerechtigheid — zodat nakoming van de wet een eerste vereiste is voor de verlossing van de mens.

(2) Een eerste verordening — de poort waardoor men tot de kudde van Christus wordt toegelaten.

(3) Een schoon en verheven symbool als voorstelling van de begrafenissen van de oude mens met al zijn zwakheden en onreinheden en van zijn intrede in een nieuw leven.

De verordening van de doop is een wet van God, en gehoorzaamheid daarvan — in oprechtheid, reinheid en eenvoud — brengt onvermijdelijk met zich mee de zegen van de Trooster; een goddelijk leidsman, die zij die „overtreden de wetten en veranderen de inzettingen“ nooit zullen kennen. Men mag de doop in een bespottelijk daglicht stellen en de doeltreffendheid ervan in twijfel trekken, hij blijft toch altijd, zelfs in zijn eenvoud, niet alleen een van de schoonste symbolen die wij kennen, maar ook een van de meest effectieve wetten die de zaligheid van de mens bewerkstelligen. In de doop, zoals ook in alle andere dingen, moeten daarom allen Hem volgen, Die gezegd heeft:

„Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.“ (Joh. 8:12.) ○

Persoonlijke waardering

Zacht en geruisloos gleed de liftdeur open. Bob Bridges streek even met de hand door z'n rode haren, haalde diep adem en liep toen de gang van de zevende etage af.

Voor de dubbele glazen deuren van de firma T. J. Rayfield & Co. bleef de ouderejaarsstudent een ogenblik stilstaan. Hij knoopte de colbert van zijn nette, grijze costuum dicht. Toen, precies als eerder tevoren, betrad Bob met een soort van zenuwachtige opwinding de kantoorvertrekken van de directeur, waar chroom en glas de boventoon voerden.

Neen, zoals toen was het toch niet helemaal. Zonder al die andere sollicitanten zag de ruime ontvangkamer er anders uit. Nu was de enige persoon in zicht z'n vriend Larry Clawson.

Larry sloeg z'n donkere ogen op. „Hallo, Bob.“

„Morgen, Larry. De grote dag, hè?”

Larry zuchtte. „'t Zal wel de laatste ronde zijn. Succes, hoor.“

Bob liep naar 't andere einde van 't vertrek en stak in 'n opwelling z'n hand uit. „Hetzelfde, kerel.“

Dezelfde aardige secretaresse, een blondine, kwam hem begroeten met dezelfde of nagenoeg dezelfde glimlach, warm en vriendelijk — alleen had ze 't nu over een tijdslimiet van vijf minuten.

„O, maar dat meent u vast niet,“ zei Larry ironisch.

„Vijf minuten!“ riep Bob ontsteld uit. „U wilt toch niet zeggen dat meneer Rayfield echt van plan is om ons alleen maar vijf minuten per man te geven?”

De secretaresse bleef maar glimlachen. „Meneer Rayfield heeft vandaag een bijzonder druk program.“

Larry's onderkaak ging op en neer. „M — maar er moet ergens een vergissing zijn, juffrouw Marsh. Ik heb begrepen, dat dit 't laatste onderhoud zou zijn.“

„Ja, dat heeft u inderdaad goed begrepen, meneer Bridges. Maar gaat u toch zitten, meneer Rayfield zal u zo ontvangen. En wat die tijdslimiet betreft, meneer Rayfield denkt, dat vijf minuten wel ruim voldoende zullen zijn.“

Juffrouw Marsh verontschuldigde zich en verliet het vertrek. De twee jongelui, die aan dezelfde universiteit studeerden, staarden elkaar met ongelovige ogen aan.

Bob liet zich in een stoel neervallen. Wat voor 'n

snuitser zou deze legendarische T. J. R. wel zijn, vroeg hij zich af. Hij had een bloeiende zaak weten op te bouwen, voornamelijk met z'n Rayfield Compact Computer, een apparaat dat, naar verondersteld werd, bijna even volmaakt was als wat dan ook dat tot dusver in deze eeuw van automatisering was voortgebracht. En wat dan nog! Als hij dacht, dat...

Z'n gedachtenstroom werd door Larry's stem onderbroken. „Snap je nou, hoe hij 't zich eigenlijk voorstelt, dat jij of ik, of wie ook maar, het voor elkaar zou kunnen krijgen om zijn kwaliteiten aan de man te brengen in vijf armzalige minuten?”

Bob schudde z'n hoofd. „'t Wil er bij mij niet in, hoor.“ „Waarom heeft ie eigenlijk die moeite genomen om ons nog te laten komen?”

„Precies. Als hij werkelijk zo weinig tijd had, zou je dan niet denken, dat hij dit zogenaamde ‚laatste onderhoud‘ gewoon achterwege had gelaten?”

Larry opende z'n mond, maar klapte die toen weer dicht. Juffrouw Marsh en haar glimlach waren weer teruggekomen.

„Meneer Rayfield kan u nu ontvangen.“ Ze keek naar Bob. „U maar eerst, meneer Bridges.“

De robuste industrieel met z'n vierkante kin was een man van vijftig, maar wekte de indruk van nauwelijks veertig te zijn. Uit z'n hele houding sprak energie en zelfvertrouwen. Hij liet geen tijd verloren gaan. Maar wat er zich nu afspeelde had niet veel weg van het gebruikelijke onderhoud. Het was voor negen tienden deel alleen-spraak.

Toen de deur naar z'n privékantoor zich opende, was meneer Rayfield al opgestaan. Met uitgestoken hand kwam hij Bob tegemoet. „Blij je weer te zien, Bob,“ Z'n krachtige handdruk was geruststellend. „Kom maar hier zitten.“

Met lichte tred, maar verbaasd snel voor zo'n grote man, liep hij naar zijn eigen leren stoel achter 't massieve bureau. In z'n houding was geen spoor van ontspanning te bekennen. Hij zat rechtop, met z'n scherpe ogen, die je haast doorboorden.

„'t Was spitsroeden lopen, hè, voor jou en Larry Clawson.“

Bob glimlachte wrang.

„Ja, spitsroeden. Toen we naar een jongeman begonnen uit te zien om opgeleid te worden voor deze betrekking van junior-bestuurslid, kwamen er 49 sollicitanten. De eerste 20 waren natuurlijk al vrij gauw uitgeschakeld. Ik moet zeggen, dat 't me genoeg doet, de manier waarop jij en Larry je erdoorheen geslagen hebben onder dat spervuur van tests, interviews en onderzoek.“

Terwijl hij naar een papertje keek dat op z'n bureau lag, vervolgde meneer Rayfield zonder onderbreking: „We hebben 't aantal kandidaten nu tot twee teruggebracht, dat zijn dus jij en Larry Clawson, en we zijn zowat gereed om de eindbeslissing te nemen. Maar eerst ga ik je vragen om iets te doen, dat best mogelijk de moeilijkste test zal blijken te zijn.“

Bob bedwong z'n nieuwsgierigheid en bleef zwijgen. „Ik zal je de opdracht zo dadelijk geven,“ vervolgde z'n toekomstige werkgever. „Intussen, voor 't geval onze keuze op jou valt, dien je te weten welk standpunt onze firma inneemt met betrekking tot bepaalde zaken.“

Bob knikte, en de industrieel stond op en begon op en neer te lopen.

„'t Klinkt banaal,“ zei hij, terwijl hij bleef ijsberen, „om te zeggen, dat we in een nieuw tijdperk leven, en wel een revolutionair tijdperk. De tijden zijn veranderd. Onze methoden zijn voortdurend onderhevig aan ingrijpende veranderingen, die tot verbetering leiden. Om een voorbeeld te noemen, 't zou je misschien wel verbazen als je wist hoeveel wij gesteund hebben op computers bij onze waardering van alle sollicitanten.“

Het ijsberen hield op. „Maar niet alles is veranderd. Fundamentele waarden, die zijn altijd dezelfde gebleven. O ja, ik weet 't wel, we horen tegenwoordig zoveel over moorddadige zakenpraktijken, misbruik van vertrouwen, bedrijfsspionage, en zo meer. En dat is misschien één kant van de zaak. Maar dan ook alleen maar één kant.“

Hij is scherpzinnig, dacht Bob intussen. Hij heeft mij niet hierheen laten komen, enkel en alleen maar voor de aardigheid — of om naar een speech van vijf minuten te luisteren. Waar wil hij eigenlijk naartoe?

Hardop zei de ouderejaarsstudent: „Ik heb wel eens met zakenmensen gesproken, die heel wat cynischer zijn dan u, meneer.“

„Cynisch?“ Even begonnen meneer Rayfields ogen te schitteren. „Dat zal zeker wel, Bob. Ik ook.“

Het ijsberen werd hervat. „Hoe dan ook, ik ben nog altijd een voorstander van de ouderwetse opvattingen van loyaliteit en betrouwbaarheid. Ik ben ervan overtuigd, dat sommige mensen wel degelijk te vertrouwen zijn. Er is nog altijd wel onkreukbaarheid in deze wereld, tenminste als je die kan vinden — en 't is zaak, dat je die ook vindt,

want onkreukbaarheid is van wezenlijk belang voor het behoorlijk functioneren van het bedrijfsleven.“

Bob luisterde met aandacht, maar ondertussen dacht hij: *Hij is zo door die kostbare vijf minuten heen. En wat doet hij dan?*

„Dat oude spreekwoord *eerlijk duurt het langst* is nog lang niet zo ouderwets als sommigen wel denken. Waarom denk je dat onze firma altijd uitziet naar betrouwbare mensen? Omdat we ze nodig hebben. Werknemers kan men nieuwe methoden aanleren, snellere en meer efficiënte manieren om problemen op te lossen. Maar karakter, dat is iets anders.“

Met een snelle blik op z'n horloge liep de industrieel naar z'n stoel terug. En even abrupt veranderde hij van onderwerp.

„Nou dan, Bob, in je sollicitatiebrief en ook in je tests heb je ons heel wat inlichtingen over jezelf gegeven. Je hebt goede redenen opgegeven waarom het onze firma tot voordeel zou strekken om je te engageren. Larry Clawson heeft vanzelfsprekend hetzelfde gedaan.“

Maar nu willen we je iets heel anders onder handen laten nemen: we willen jouw persoonlijke waardering van Larry hebben.“

„Van Larry?“ Bob begon 't benauwd te krijgen.

„Juist. Maar het moet een waardering in negatieve termen zijn. Je dient je te beperken tot een opgave van redenen waarom volgens jou je mededinger *niet* geschikt zou zijn voor de functie van junior-bestuurslid van de firma T. J. Rayfield & Co.“

Bobs mond viel open. Hij keek meneer Rayfield met grote ogen aan. „Wacht u eens even. Wat u daar vraagt —“

„'t Is een lastige opdracht, dat weet ik,“ viel meneer Rayfield hem in de rede. „Maar denk alsjeblieft niet, dat dit een eenzijdig voorstel is. Ik laat Larry zo dadelijk binnenkomen, en hij krijgt dezelfde opdracht, maar nu met betrekking tot jou.“

Bob schudde 't hoofd. Maar de oudere man stak z'n hand op en vervolgde: „Ik heb begrepen dat jullie twee oude vrienden zijn. Jullie kennen dus elkaars tekortkomingen en zwakheden. Vertel ons daarover — niet dat we ons per se door wat je ons vertelt zult laten leiden, maar met jouw waardering krijgen we een andere kijk op jou en op jouw vermogen om iemands potentieel te taxeren.“

Bob fronste z'n wenkbrauwen nog dieper. „Mag ik u een vraag stellen?“

„'t Spijt me, maar 't is tijd.“ De industrieel stond op. „Ik breng je nu naar een andere kamer, waar je kunt schrijven. Je krijgt 15 minuten de tijd. Als je eerder klaar bent, wil je dan wel in de kamer blijven tot ik je papier laat halen.“

In het kamertje waarheen hij werd binnengeleid, bracht Bob de eerste paar minuten door met het vertrek op en neer te lopen, in zichzelf mompelend. Dit was dus de manier, waarop de firma het verkoos om haar beruchte schiftingsproces te beëindigen. 't Stond hem niet aan. Wat T. J. Rayfield daarstraks had staan oren over ouderwetse loyaliteit en integriteit, was dat soms alleen maar geklets? 't Leek er veel op.

Hij bleef even stilstaan voor een raam, van waaruit hij verscheidene van de universiteitsgebouwen kon zien, helemaal aan 't andere einde van de stad, met de hoge torenspits van Alumni Chapel als een kroon op de heuvel. Daarbeneden kon je het front van Kenyon Hall met z'n witte pilaren duidelijk zien. En opzij stak uit een groepje bomen een gedeelte van het Bedrijfsadministratiegebouw.

Bedrijfsadministratie, dat betekende professor Delby. Die verscheen dan ook prompt voor z'n geestesoog, met z'n ruige haren en alle andere attributen. De professor, die een veteraan was in 't vak, was meer dan alleen maar een lid van de faculteit. Nooit gereserveerd, nooit te druk bezet om iemands klachten aan te horen of om behulpzaam te zijn bij 't oplossen van problemen — op 't studie — dan wel persoonlijke vlak — was hij raadsman, leider, en vriend.

Wacht maar tot ik de prof hierover verteld heb. Wat zal die z'n oordeel over de grote T. J. R. grondig moeten herzien!

Professor Delby was het, die deze concurrerende onderneming voor Bob zowel als Larry aan de gang had gezet. Niet alleen had hij hun namen bovenaan z'n lijst van mogelijke kandidaten geplaatst, maar hij had 't zich ook tot taak gesteld om ieder van hen ervan te overtuigen, dat 't de moeite waard was om de kans aan te grijpen en mee te dingen naar een vacture bij de Rayfield Organisatie voor mensen met een academische graad.

„De kans van je leven,” had hij 't genoemd. En niemand had de vorderingen van de twee jongelui met grotere belangstelling kunnen volgen dan de oude professor. Hij was hun beiden zonder onderscheid behulpzaam geweest, want hij had niets anders gehoopt dan dat in ieder geval een van de twee, die immers „Delby's jongens” waren, als de uiteindelijke overwinnaar uit het strijdperk zou treden.

Met 'n zucht verwijderde Bob zich van 't raam en liep naar 't bureau, waarop niets anders lag dan wat papier en twee gele potloden met 'n punt zo scherp als een

naald. Hij ging zitten, haalde z'n eigen ballpoint pen tevoorschijn en begon fronsend poppetjes te tekenen.

't Is wel hard, nu je zover bent, 't toch nog te moeten afleggen, zei hij bij zichzelf. Nu besef ik eigenlijk pas hoe graag ik had willen winnen. Enfin, 't is in ieder geval 'n kleine troost te weten, dat 't de beste man is van wie ik 't zal moeten verliezen. Goeie, ouwe Larry. Die zal 't vast ook niet lollig vinden als hij straks te horen krijgt, dat hij mij als een wild dier moet verscheuren ter stichting van T. J. R.!

Bob scheurde het nu met tekeningetjes volbekladde papier van 't schrijfblok af, verfrommelde het tot een prop en wierp die in de papiermand. Tenslotte begon hij te schrijven.

De aardige blonde secretaresse met de permanente glimlach kwam z'n waardering ophalen, en kort daarop werd hij weer naar 't ruime privekantoor van meneer Rayfield geëscorteerd.

Op bijna hetzelfde ogenblik kwam Larry binnen. Geen van beiden sprak een woord, maar heel even kruisten hun ogen elkaar. Toen kwam Larry naast zijn mededinger zitten op de lange leren sofa.

Ondertussen zat meneer Rayfield aan zijn massieve schrijfbureau, schijnbaar in schrijfwerk verdiept. Bob vroeg zich af, waarom hij 't nodig had geoordeeld om hen beiden te laten roepen. Waarom zou 't niet voldoende zijn geweest om alleen de winnaar op de hoogte te brengen en de andere rustig weg te laten gaan?

„Ik geloof,” zei de industrieel met 'n uitdrukking op z'n gezicht waarop niets te lezen stond, „dat ik er goed aan doe met jullie dit voor te lezen. Ik begin maar met de kortste.”

Zich weinig op z'n gemak voelend begon Bob op z'n stoel te schuiven, en z'n wangen werden gloeiend rood toen hij luisterde naar de woorden die hij daarnaet had opgeschreven:

„Men heeft mij gevraagd om een negatieve waardering op schrift te stellen van Larry Clawson, die evenals ik naar een betrekking gesolliciteerd heeft bij de firma T. J. Rayfield & Co.

„Indien het verzoek Larry's positieve kwaliteiten betrof, zou het mij een genoegen zijn daar gevolg aan te geven, want door onze jarenlange verhouding heb ik hem langzamerhand goed leren kennen, zijn vele deugden en talenten leren waarderen, en zijn karakter leren bewonderen.

„'t Is toevallig, dat wij beiden meedingen naar dezelfde betrekking. Maar Larry en ik zijn geen toevallige kennissen. Wij zijn vrienden. En als *zijn* vriend zou ik onmogelijk een lijst van Larry's 'negatieve' kwaliteiten kunnen geven.

(wordt vervolgd op blz 260)

Studerende volwassenen

DOOR HAROLD GLEN CLARK

Er zullen dit jaar miljoenen mensen over de gehele wereld weer naar de schoolbanken terugkeren om enige studie-ervaring op te doen.

Het zullen allemaal interessante mensen zijn, die weer schoolgaan. Velen van hen zullen beziel zijn met het ernstige verlangen om de grenzen van de onwetendheid te doen wijken, en de dorre woestijn van hun leven te doen „bloeien als een roos“. Er zullen onder hen ook weetgierigen zijn, ertoe aangezet door hun diepe verbazing over de gebieden der kennis die voor hen liggen.

Als student zullen zij de volgende dingen met elkaar gemeen hebben: Ten eerste zal ieder van hen een hevige drang naar kennis hebben, of met een of ander levensprobleem zitten dat dringend om een oplossing vraagt; ten tweede is het uit eigen vrije wil, dat ieder van hen weer naar school gaat; en ten derde ieder van hen draagt het zijne bij tot dit avontuur met zijn eigen, bijzondere ervaring als volwassene als achtergrond.

Als student zullen zij veel verwachten, maar niet dat zij het genoten onderwijs bekroond zullen zien met een perkamenten diploma. Bevrijd van de knellende banden van het geijkte systeem van beoordeling, zullen zij de

grote vreugde beleven van het al doende ontdekken, leren en onderwezen worden.

Deze ongewone, hevige drang in de mens om zijn hele leven lang door te studeren vindt ten dele zijn oorzaak in de grote vooruitgang van de wetenschap. De stroom van technologische kennis is tegenwoordig zo snel en zo overvloedig, dat het nauwelijks mogelijk meer wordt zich ontwikkeld te noemen. Veel van de beste theorieën zijn verouderd al voor het betrokken leerboek geschreven is, en ontwerpen zijn al ouderwets geworden nog voordat zij de tekenplank verlaten hebben. Deze stand van zaken bracht Admiraal Hyman G. Rickover ertoe te zeggen: „De beschaving heeft het punt bereikt, waarbij de nieuwe grenzen nu in de geest zelf liggen. (De mensen) moeten nu kennis veroveren op dezelfde wijze als zij eertijds de wildernis hebben veroverd.”

Wat betekent dit alles nu voor de studerende heiligen der laatste dagen die al volwassen zijn?

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bezitten een groot erfgoed in de avontuurlijke instelling van onderzoek en ontdekking die hun door hun profeet en leider Joseph Smith ten voorbeeld gesteld werd. Al heel vroeg in de geschiedenis der Kerk droeg de Heer hem en zijn medewerkers op om „elkander de leer van het koninkrijk te onderwijzen.” Hij verwachtte van de leden, dat zij zelf het initiatief zouden nemen in hun studie-activiteiten, en „elkander onderwijzen.”¹ Het moet voor de jonge profeet wel een opwindende ervaring zijn geweest, toen de Heer hem zei, dat indien de leden van de Kerk elkander ijverig wilden onderwijzen, Zijn genade met hen zou zijn. De dingen die zij onderwezen in de geest van gebed en vasten waren „alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren.” Geologie, geschiedenis, muziek, talen, volken en beschavingen, en „de verwikkelingen der naties” waren enkele van de dingen die tot het koninkrijk van God behoren. (Zie L. & V. 88:77-80.)

Via de School der Profeten en ook langs andere wegen, verwierven de heiligen wijsheid door geloof en door studie uit de beste boeken. Deze ervaringen werden grote studie-avonturen, omdat het evangelie van Jezus Christus grootse begrippen en ideeën in zich had, die luister bijzetten aan wat daarvoor slechts woorden waren geweest.

Het is een avontuur om ideeën te ontdekken en te bestuderen als bron van leven en licht, die leven en luister geeft aan woorden, emoties, mensen, en dingen. Ideeën kunnen licht en waarheid zijn. En als zij licht en waarheid zijn, zijn zij intelligentie, hetgeen Gods heerlijkheid is. Geen wonder dus, dat Joseph Smith ware studie be-

schouwde als een groot avontuur en een van de voornameste bezigheden in het leven.

Een van de eerste opwindende ervaringen op het gebied van de studie die een kerklid opdoet, is de ontdekking van het bestaan van de kennis van goed en kwaad in de wereld. Dit opent de weg tot een levenslang avontuur in het in toepassing brengen van zijn opvattingen over wat goed is en wat slecht.

Wat zijn de beste boeken om te lezen? Daar immers dwaling en waarheid beide in de wereld zijn, rijst de vraag: wat, waar en welke is de kennis die tot verderf leidt en de kennis die verlossing brengt? Hoe vermijdt men het om „steeds te leren maar nooit tot de kennis van de waarheid te geraken?”

„Een groot deel van de ellende van de mens,” aldus president David O. McKay, „komt over hem doordat hij de waarde der dingen verkeerd schat.” Studeren wordt dus het streven naar waarden. Vreugde en opwinding vallen de studerende ten deel wanneer hij een grote waarheid ontdekt, waarnaar hij de begrippen die tot niets leiden kan beoordelen. Met die grote waarheden kan hij kostbare wegwijzers oprichten. Hij beminde de waarheid. Het wordt hem duidelijker wat Robert Frost ermee bedoelde, toen hij zei dat „de meeste (of vele) veranderingen die wij in het leven menen te zien worden veroorzaakt door de wisselvallige populariteit van zekere waarheden.” Hij ziet het studeren als een proces, waarlangs de mensen tot een beslissing komen wat betreft hun grote ideeën en problemen in hun leven, en hoe zij erover zullen denken. En het nemen van deze beslissing wordt gedaan op het marktplein van ideeën, waar de studerende kan kiezen tussen goed en kwaad. Wat ieder afzonderlijk zal gaan kiezen staat niet vast. Deze onzekerheid is een van tevoren berekende risico die genomen wordt door de Schepper van de mens en zijn omgeving. Op geen andere manier kan de studerende op de proef worden gesteld. Op geen andere manier kan karakter worden opgebouwd dan door grote avonturen op het terrein van de studie.

Nog een groot studie-avontuur wordt ons aan de hand gedaan in de leerstelling die door Joseph Smith is uiteengezet, nl. dat „welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven (of ons door studie en toewijding eigen maken), in de opstanding zal dit met ons verrijzen. (L. & V. 130:18.) Ware studie is nooit tevergeefs.

De Heer zet deze leerstelling verder uiteen met te zeggen, dat indien door ijverige studie en gehoorzaamheid de studerende meer kennis en ontwikkeling in dit leven verwerft dan een ander, dan zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn. Met andere woorden, indien hij de grondbeginselen van de kennis leert en in-

telligent genoeg is om ze in praktijk te brengen, dan staat hij, wat betreft zijn nut, geluk en vreugde in de toekomstige wereld, er veel gunstiger voor dan iemand die geen kennis en ontwikkeling verwerft.

„Het is voor een mens onmogelijk,“ heeft de profeet gezegd, „om in onwetendheid zalig te worden.“ (L. & V. 131:6) De grootste vorm van onwetendheid is het gebrek aan kennis van de beginselen van de zaligwording — beginselen die waar zijn, vandaag, morgen en altijd. De beginselen van ontwikkeling die de studerende eenmaal verworven heeft, zullen hem vergezellen tot in de eeuwigheid. Wanneer hij eenmaal in het bezit is van en in overeenstemming leeft met de kennis van zulke begrippen als vrijheid, geloof, doop, gehoorzaamheid, opoffering, plicht, gezag, geduld, huwelijk, verbonden, de verzoening van Christus, vergeving, schepping, liefde en God, dan is hij uitgerust met de eeuwige beginselen van macht. Terwijl de omstandigheden waaronder zij toegepast kunnen worden aan verandering onderhevig zijn, zijn de beginselen zelf eeuwige, open poorten tot verborgen of onbekende zaken. Ze doen voortdurend een dringend beroep op de bezitter om toegepast te worden, in nieuwe uitwerkingen, combinaties, en herschikkingen, waardoor de eeuwigheid en alle dingen daarin voortdurend vernieuwd en interessant gemaakt worden. Geen wonder, dat Gods Zoon heeft gezegd, dat geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord die dingen die God bereid heeft voor hen die genoeg over Hem leren om Hem lief te hebben en Zijn geboden te onderhouden.

Dit leert ons dat het leren van het beginsel op zichzelf niet genoeg is. Beginselen moeten voortdurend worden aangepast aan de bewegelijke omstandigheden van de eeuwigheid. Een schrijver heeft eens gezegd: „Het is niet genoeg om op de juiste weg te zijn — als je er alleen maar blijft zitten, word je overreden.“ Avonturen op studieterrein kennen geen einde wanneer grote beginselen op progressieve wijze moeten worden toegepast onder nieuwe omstandigheden. De studerende leert altijd regel voor regel en lering voor lering, hier een stukje en daar een stukje. Er kan geen sprake zijn van een domme heilige der laatste dagen als elkeen bereid is om tijd en eeuwigheid te besteden in het grote avontuur dat men beleeft bij het omzetten van kennis in wijsheid en beter begrip.

Een van de grootste sensaties die de nederige en gelovige heilige der laatste dagen die studeert kan ervaren, is de wetenschap, dat hij niet beperkt is tot zijn eigen leermiddelen. Er zijn, in feite, dingen van wezenlijk belang die hij misschien nooit zal leren kennen als hij zich beperkt tot zijn eigen vermogens om te studeren en te onderzoeken. Hieraan dient hij toe te voegen ge-

loof in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus. Geloof is een vorm van studeren. Deze methode werd door de Heer Zelf ingesteld, en werkt dank zij en medels de machtige leraar en lid van de Godheid Die wij kennen als de Heilige Geest. „En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten,“ heeft Moroni eens gezegd. (Moro. 10:5) De kracht van deze Heilige Leraar komt door geloof en goede werken en handoplegging door hen die gezag hebben. De Heilige Geest kan een trouwe metgezel en leraar zijn voor ieder lid van de Kerk. De studerende bestuurt de Heilige Geest niet, maar door nederigheid en deemoed wordt hij door de Heilige Geest bestuurd.

Door de Heilige Geest wordt men in staat gesteld de rol van zijn eigen krachtsinspanning te leren kennen en het aandeel van de Heilige Geest in het leerproces. Dit is een van de grootste aller avonturen op het gebied van de studie, en scheidt de hoogste beweegredenen om te studeren. Door de Heilige Geest bereikt de studerende heilige der laatste dagen het volgende evenwicht:

„Hij, die de wetenschap beoefent als iets dat op zichzelf staat, komt eens voor een barrière te staan, waarachter hij niet kan zien. Hij, die ons met het gezag van geleerdheid een relaas zou willen geven van het waarom van ons bestaan, van onze zending hier, heeft de plicht om overtuigend te spreken in een wereld waar de mensen hoe langer hoe meer voor zichzelf gaan denken. De formulering van vermaningen dient herzien te worden, niet om hun macht te verzwakken, maar juist om die te vergroten, ten behoeve van mensen, die niet meer in de derde eeuw leven. Wanneer dit straks gebeurt, en wel gegrond op de wezenlijke, centrale kern van geloof, dan zal de wetenschap zwijgen.

„Maar haar zwijgen zal er een zijn van nederigheid, niet van verachting. Een geloof kan groter zijn dan een feit. Een geloof dat overgepreciseerd is, zal juist naar alle waarschijnlijkheid ontoereikend blijken te zijn voor de grote momenten van het leven... Jonge mensen die de filosofie van de volgende generatie willen formuleren, moeten steunen op de wetenschap, want zij kan ons veel leren en inspireren. Maar zij dienen zulks niet te doen waar zij niet van toepassing is.“ (Dr. Vannevar Bush, „Science Pauses,“ *Fortune*, mei 1965.)

De Heilige Geest geeft richting, doel, en evenwicht aan de avonturen op het terrein van de studie. Veel van wat bij het voortgaand onderwijs over de hele wereld wordt geleerd wekt de indruk, dat geloof in God en in de zogenaamde waarheden van het leven de vrije geest verbijstert en stremt. Discussie en prognosestelling zijn populaire werktuigen, maar studerende lijden maar al te vaak aan „analyseverlamming“. En teveel dat bij het
(wordt vervolgd op blz 271)

**De
presiderende
bisschop
spreekt
tot de jeugd
over de**

tiende

BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG

„De aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid.“ (Ps. 24:1.) Alles wat wij bezitten of hopen te zullen bezitten, komt tot ons als een zegen van God. In het Boek van Mormon heeft koning Benjamin ons de volgende grote les geleerd. Hij vroeg: „Want ziet, zijn wij niet allen belaaers? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God, voor alles, wat wij hebben, zowel voor voedsel als kleding, voor goud en zilver en voor alle rijkdommen van iedere aard, die wij bezitten?“ (Mosiah 4:19.) Daar wij rentmeesters zijn op deze aarde, eist de Heer een tiende deel van onze opbrengst. Dit is de tiende.

De heffing van de tiende is een oeroude wet. Wij

lezen over Abraham, die naar Melchizedek ging, de koning van Salem: „En hij (Melchizedek) zegende hem, en zeide: Gezegend zij Abram Gode, den Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit:

„En gezegend zij de allerhoogste God, Die uw vijanden in uw hand geleverd heeft! En hij gaf hem de tiende van alles.” (Gen. 14:19-20.)

Toen Jakob het huis van zijn vader verliet om een vrouw te zoeken onder de familieleden van zijn moeder in Haran, overnachtte hij op een plaats en sloot daar een verbond met de Heer, en hij zei: „Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op dezen weg, dien ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en klederen om aan te trekken;

„En ik ten huize mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn; zo zal de Heere mij tot een God zijn!

„En deze steen, dien ik tot een oppericht teken gezet heb, zal een huis Gods wezen, en van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeiker de tienden geven.” (Gen. 28:20-22.)

In Maleachi treffen wij een vraag aan, die tot de kern van de zaak doordringt, en de belofte van grote zegeningen:

„Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het heffor.

„Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk.

„Brengr al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (Mal. 3:8-10.)

Nu, evenals eeuwen geleden, heeft de Heer Zijn volk de wet van de tiende gegeven. President Joseph F. Smith heeft eens gezegd: „De wet van de tiende is een middel om de mensen, ieder afzonderlijk, op de proef te stellen. Een ieder die geen acht slaat op dit beginsel, zal zich doen kennen als iemand die het welzijn van Zion onverschillig is, die zijn plicht als lid der Kerk verwaarloost en die niets bijdraagt tot de materiële behoeften van Gods koninkrijk. Evenmin draagt hij iets bij tot de verspreiding van het evangelie aan alle volkeren der aarde, en hij verzuimt datgene te doen, dat hem recht zou geven om de zegeningen en verordeningen van het Evangelie te ontvangen.” (Gospel Doctrine, blz. 226.)

De wet van de tiende is gegeven om ons tot zegen te zijn. Ze dient om de leden der Kerk te helpen hun egoïsme te overwinnen en gehoorzaamheid te leren, en ze is een praktische methode om het koninkrijk Gods op de aarde te vestigen. Door onze vrijwillige bijdragen leren wij om fijngevoeliger te zijn met betrekking tot het welzijn van anderen, en bevestigen wij opnieuw onze trouw aan de Kerk. Het beginsel van de tiende is stellig een maatstaf voor onze trouw. Niemand, die verzuimt om zijn tiende eerlijk te betalen kan trouw blijven aan God. Het vereist geloof om vrijwillig datgene bij te dragen, dat wij als stervelingen geneigd zijn zo hoog te waarderen. De wet van de tiende leert ons lessen, die iedere jongeman of

jonge vrouw dient te leren, willen zij succes en vreugde hebben in het leven.

De tienden worden besteed om in de behoeften van de Kerk te voorzien onder de inspiratie van de profeet en president van de Kerk. De bouw van kerken wordt gedeeltelijk gefinancierd met de fondsen van de tienden. Deze fondsen worden gebruikt voor de instandhouding van onze kerkscholen, tempels en seminaries, om hulp te verlenen aan de behoeftigen en om zendingswerk te bevorderen.

Ieder lid van de Kerk heeft het recht en ook de plicht om eens per jaar de bisschop te bezoeken om zijn tiendenstaat te controleren. Dit stelt hem in de gelegenheid te verklaren, of hij zijn tienden vol betaald of niet. De Heer heeft verklaard dat wij zegeningen verdienen in dit leven door aan verscheidene wetten te gehoorzamen. Hen, die trouw en eerlijk hun tienden betalen heeft de Heer zegeningen beloofd.

Tijdens een grote hongersnood in het oude Israël, was een weduwe eens aan de poort van de stad Zarfath bezig hout te verzamelen. De profeet Elia, die de stad juist betreden had, riep haar aan, en zei:

„Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke... Haal mij toch ook een bete broods in uw hand.”

De vrouw, misschien enigszins geschrokken door een dergelijk verzoek, verklaarde dat zij geen koek had maar slechts „een hand vol meels in de kruik en een weinig olie in de fles! En zie, ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven.”

Elia beloofde haar, dat zij gezegend zou worden, als zij datgene dat zij bezat met hem wilde delen. Zij deed, wat hij haar had verzocht en zij en haar huis werden gezegend. Hieruit blijkt wel dat deze vrouw de Heer liefhad en inzag, dat het haar plicht was om gevolg te geven aan de opdracht van de profeet, ook al hield dat in, dat zij alles moest geven wat zij bezat.

Hoe zouden wij onder soortgelijke omstandigheden reageren? Zouden wij ons laatste stukje voedsel aan de profeet van de Heer geven? Deze vrouw deed het wel, en haar gehoorzaamheid had tot gevolg, dat de Heer haar zegende. Vanaf die tijd tot aan het einde van de hongersnood was de kruik met meel nooit leeg, omdat zij heenging, en deed naar het woord van Elia...” (1 Kon. 17:15.)

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith te Kirtland, Ohio, op 11 september 1831, verklaarde de Heer:

„Ziet, tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd „heden” genoemd, en voorwaar, het is een tijd van opoffering, en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk; want hij, die tienden heeft gegeven, zal niet worden verbrand bij Zijn komst.” (L. & V. 64:23.)

Ik zou willen voorstellen, dat iedere jongeman en iedere jonge vrouw lezen en bestuderen Afdeling 119 van de Leer en Verbonden, die in hoofdlijnen aangeeft wat onze plicht is bij het betalen van de tiende — een geestelijke toets voor onze liefde voor God. ○

Een tekening van president Andre Anastasion sr., zoals hij er in 1942 uitzag, en „Revenslea”, de zetel van de Britse Zending gedurende de oorlog. Dit was te Balham in Londen.

ANDRE K. ANASTASION SR.

Hoe de

Britse Zending

zich handhaafde tijdens de Tweede Wereldoorlog

In juli 1937, toen president Heber J. Grant met nog andere kerkleden de conferentie bijwoonde die ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de Britse Zending te Rochdale (Lancashire) werd gehouden, voorspelde hij: „Iedere zending uit Zion zal uit de Britse Eilanden worden teruggeroepen.”

Op 3 september 1939 verklaarde Groot-Brittannië het nationaal-socialistische Duitsland de oorlog. Toen moesten op gezamenlijk bevel van de Britse en Amerikaanse regeringen alle staatsburgers van de Verenigde Staten die niet direct betrokken waren bij de oorlog de Britse Eilanden verlaten. Deze maatregel trof al onze Amerikaanse zendingen.

Tegen het einde van 1939 verlieten ongeveer 130 zendingen de kusten van Engeland. Voor het eerst in 102 jaren had de Britse Zending niet één zending meer uit Zion. Zo werd dus de voorspelling van president Grant binnen twee en een half jaar letterlijk in vervulling gebracht.

Mijn twee raadgevers, James P. Hill en James R. Cun-

ningham, en ik werden door president Hugh B. Brown, de heengaande zendingspresident, vóór zijn vertrek aange-
wezen om de zorg voor de Britse Zending op ons te
nemen. Een telegram van het Eerste Presidentschap be-
vestigde onze benoeming, en sindsdien was al mijn tijd
aan het zendingswerk gewijd.

Wij zaten al gauw midden in de Tweede Wereldoorlog
met al zijn razernij. Londen, het voornaamste doelwit,
werd bijna dag en nacht gebombardeerd, en de ver-
woesting van eigendommen en levens die aangericht
werd was verschrikkelijk. Maar wij bleven bij de heiligen,
en de Heer zegende ons.

De moeilijkheden in verband met ons zendingswerk wa-
ren zeer talrijk. Wij deden een beroep op onze 68 ge-
meenten om plaatselijke zendingen, en tegen het einde
van het eerste jaar hadden wij er al bijna 400, van wie
de leeftijden varieerden tussen 17 en 75 jaar. Zij wijd-
den gemiddeld vijf uur per week aan zendingswerk, dat be-
stond uit het helpen van de gemeenten en het prediken
van het evangelie. Wij hadden ook 12 Britse zendingen
met een volledige dagtaak. Zij bleven, in groepen van
twee, ongeveer vier weken in elke gemeente, hielden
iedere zondag toespraken over het evangelie, en trokken
dan verder. Op die manier waren we in staat om alle ge-
meenten van de zending te bestrijken.

Maar de behoefte aan full-time zendingen was ge-
durende de oorlogsjaren zeer groot. Toen tijdens een
conferentie van het Schotse District te Glasgow de zen-
delingenkwestie ter tafel werd gebracht, merkte ik een
ouder echtbaar op, dat samen met hun dochter rechts
in de voorste rij zat. Het meisje was bezig haar ouders in
gebarentaal te vertellen wat er gezegd werd.

Na de slotzitting sprak deze jongedame, Isabella
McDonald, mij enigszins beschroomd aan, en zei: „Presi-
dent, mijn ouders vinden het goed als ik zendingswerk
ga doen, maar wij hebben er het geld niet voor.“

„Zuster McDonald,“ antwoordde ik, „zegt u uw ouders
alstublieft dat ik dankbaar ben voor hun sympathieke
reactie en uw geloof om zendingen te worden. De Heer
zal u de weg daartoe openen. Ik ben maandagavond weer
terug in Londen en zal u dan dinsdag schrijven.“

Toen ik op dinsdagmorgen aan mijn schrijfbureau ge-
zeten één van de talloze brieven die mijn aandacht
vroegen opende, las ik: „Geachte President: Ik zou graag
zes maandenlang mijn steun willen geven aan een zen-
deling, en sluit hierbij in mijn eerste maandelijke che-
que.“ De brief kwam van een Britse legerofficier, een
lid van de Kerk, die ergens in Frankrijk gestationeerd
was. Ik zond onmiddellijk een brief en de cheque aan
zuster McDonald, die na verloop van tijd een prachtige
zending volbracht.

Eens ging ik, voorzien van een reisvisum, naar Ier-
land om de verschillende districten van de zending een
bezoek te brengen. Op de morgen van mijn aankomst in
Belfast smeulde de stad nog na van een zware lucht-
aanval van de vijand. Hele straten met huizen en win-
kels lagen in puin. De inwoners van de stad waren
diepgeschokt. Die week bracht ik door met het bezoeken
van al onze leden.

Op zondag hielden wij onze jaarlijkse districtsconfe-
rentie in Belfast. Wij kwamen in de namiddag bijeen op
de bovenste verdieping van een verenigingsgebouw voor
arbeiders. Het kleine aantal aanwezigen van ongeveer
vijfveertig mensen was na zo'n vreesaanjagende lucht-
aanval meer dan ooit eendrachtig. Wij zaten weer met
dezelfde last, namelijk de behoefte aan full-time zendingen,
en ik stond op. Toen ik naar rechts keek, zag ik
zuster Joan Taggart onder de heiligen.

„Zuster Taggart, ik zou u willen vragen enig zendings-
werk te doen. Zou u misschien bereid zijn om zes maan-
den van uw tijd te geven in de dienst van de Heer?“

Zij stond op. „President, ik ben ertoe bereid, maar
het ontbreekt mij aan de middelen om mijzelf te onder-
houden. Mijn moeder is weduwe, en mijn enige broer
dient bij de Britse Marine. Zijn maandelijke gage is zo
klein, dat zowel moeder als ik moeten werken.“

„Zuster Taggart, ik ben dankbaar, dat ik weerklank
bij u gevonden heb. Over het geld maak ik mij geen zor-
gen. Ik wil u de belofte geven, dat de Heer de weg zal
openen, zodat u het geld zult hebben dat voor uw zen-
ding benodigd is.“

„Ik zal bereid zijn.“

Toen keek ik naar links. „Zuster Bannatyne,“ zei ik,
„ik zou u willen vragen om een tijdje zendingswerk te
doen. Zou u bereid zijn om de Kerk te helpen in deze
tijden van strijd?“

„Ik ben er wel toe bereid, maar zoals u weet, Presi-
dent, alle vijf meisjes bij ons thuis en ook onze broer
moeten werken om onze moeder, die weduwe is, en
ook ons te onderhouden.“

„De Heer zal u zegenen en u helpen, en de weg zal
geopend worden.“

Onder het zingen van het laatste gezang kwam lang-
zaam een vraag bij mij op. Waar zou het geld vandaan
komen?

Toen het gezang ten einde was en het slotgebed was
uitgesproken, kwam een lid van de Dublinse gemeente
naar mij toe. „President, het zal mij een genoegen zijn
om voor zes maanden de zorg van zuster Taggart voor
mijn rekening te nemen.“ Terwijl zij een cheque uit-
schreef, kwam een broeder bij de tafel staan. „Ik neem
het op mij om zuster Bannatyne te helpen haar zending
te volbrengen.“

Onze laatste vergadering werd in een ander gebouw
gehouden, en de opkomst was veel groter. Aan het slot
sprak een Amerikaanse legerofficier mij aan. „President,
het is lang geleden, dat ik zo'n uitstorting van de Heilige
Geest heb mogen beleven. Zou u mij de gelegenheden
kunnen geven om nog een zending te ondersteunen?“
Zijn steun werd dankbaar aanvaard, en een andere zen-
deling werd geroepen.

Toen de financiële verantwoordelijkheid van de Britse
Zending mij werd toevertrouwd, kreeg ik het bedrag mee
van ongeveer tweehonderd pond sterling (destijds over-
eenkomend met \$ 8000) van zendingfonds. Bij het af-
scheidnemen kreeg ik de raad om er heel voorzichtig
mee om te springen, omdat „u misschien niets meer
krijgt.“ Uit de maandelijke rapporten die binnenkwa-

men bleek, dat de tienden en vastenoffers vaak minder waren dan de gelden die door sommige gemeenten werden aangevraagd, en ik maakte mij voortdurend bezorgd hoe wij onze financiële verplichtingen moesten nakomen. Brieven gezonden aan de afdelingspresidentschappen om leden aan te moedigen de wetten van de tienden en vastenoffers getrouwer na te leven hadden ons niet geholpen, en ik was bang dat onze zendingsreserve wel gauw uitgeput zou raken ondanks het feit, dat wij alle mogelijke maatregelen ter bezuiniging hadden getroffen. Naar het hoofdkantoor van de Kerk schrijven om financiële steun deed ik, met het oog op de mij bij het afscheid gegeven raad, liever niet. En om enkele gemeenten te sluiten was gewoon ondenkbaar.

„Er moet een andere weg zijn,” dacht ik, „een betere weg om samen onze financiële moeilijkheden op te lossen.” Toen herinnerde ik mij de raad van de Heer: „Bidt, en u zal gegeven worden; klopt, en u zal opgedaan worden . . .”

Meer en meer bad ik tot de Heer om wijsheid. Op een dag, na het vasten, zei ik mijn vrouw, dat ik van plan was om de volgende dag ook nog te vasten, daar vele zorgen mij drukten. Zij keek mij erg bezorgd aan, en zei: „Je doet er beter aan met morgen wel te eten, en de dag daarop te vasten. „Ik volgde de raad van mijn vrouw op en ging toen voort met om de andere dag te vasten, 35 dagen lang. Dit deed ik in alle nederigheid, en om geen andere reden dan dat ik de leiding van de Heer zocht om het financiële probleem van onze zending op te lossen.

Nadat ik mijn periode van vasten en gebed had beëindigd, vertelde ik mijn raadgevers, dat ik gedurende die 35 dagen helemaal geen indruk had ontvangen aangaande geldzaken — en niets dat verband hield met de tienden of vastenoffers. De enige indruk die zich manifesteerde en mij bijbleef betrof het Avondmaal, en ik voelde de zekerheid, dat in deze heilige verordening van het herstelde Evangelie het antwoord en de oplossing lag van ons financieel probleem.

Voor onze jaarlijkse districtsconferentie hielden wij een vroeger avondmaals- en getuigenisvergadering, en weer voelde ik dezelfde indruk en zekerheid. Nadat het brood en het water gezegend waren en aan ieder van ons waren doorgegeven, dacht ik na over wat wij hadden gedaan door van het avondmaal te nemen. Wij hadden onze hemelse Vader gevraagd om het brood en het water te zegenen, en wij hadden op onze beurt ons verbonden de naam van Zijn Zoon op ons te nemen en Zijner altijd indachtig te zijn, en de geboden die Hij ons gegeven had te onderhouden. Toen vroeg ik de aanwezigen of wij ons de verbonden die wij gesloten hadden met ons verstand en ons geweten hadden gerealiseerd of dat wij het avondmaal genuttigd hadden omdat het nu eenmaal zo hoorde. Wij beseften, dat het antwoord hierop slechts gevonden kon worden in het hart en de geest van elk van ons persoonlijk. Ik herinnerde de aanwezigen aan de woorden van de Schriften, dat het Avondmaal een vloek zou zijn voor degene die er onwaardig van nemen en ik stelde voor, om iedere keer dat wij het avondmaal nuttigden, zwingend en met gebogen

hoofd ons gedrag en ons hart te onderzoeken, opdat wij altijd trouw zouden blijven aan onze verbonden en heilige verplichtingen en van een intelligent geloof zouden doen blijken met onze werken en daden voor de Heer. Aldus zouden wij Zijn zegeningen deelachtig kunnen worden.

Ik zei: „Niemand van ons zou valselijk willen getuigen. Het moedwillig of onverschillig nalaten van het betalen van de tien procent die de Heer toekomt, van het gehoorzamen aan het Woord van Wijsheid, of van het onderhouden van de geest van de Sabbatdag, zou naar mijn mening onzerzijds een valse getuigenis zijn. Men kan niet van het avondmaal nemen en God heilige getuigenis geven om Hem te volgen, en dan Zijn instructies in de wind slaan.”

Toen werd ik er toe gebracht deze belofte te geven: „Uw tienden en offers zullen u worden teruggegeven, veronderhoudigd, als uw erfgoed in Zion, wanneer de Heer zal zijn weergekeerd.”

De indruk die het beroep dat ik gedaan had verwekte, was van dien aard, dat sommige van onze leden enige tijd ophielden met het nuttigen van het avondmaal. Zij hadden het begrepen. Maar spoedig zagen wij tot onze vreugde, dat de meeste leden reeds weer begonnen waren van het avondmaal te nemen. De gemeentepresidentsen werd aangeraden diegenen die zich nog ervan weerhielden, niet te ondervragen maar hun liefde en vriendelijkheid te tonen en hen vaak te bezoeken. Er werd vooral de nadruk op gelegd dat degenen die groepen waren om het avondmaal te bedienen, de avondmaalsgebeden zouden uitspreken met een duidelijke stem, elk woord gearticuleerd en eerbiedig zeggend, want het ging immers om een persoonlijk getuigenis en verbond tussen iedere heilige der laatste dagen en de Heer.

De Heer heiligen namen het beroep, dat ik op hen gedaan had, ter harte, en er waren tekenen van krachtgevend geloof en inspanning van hun kant. De maandelijkse rapporten die nu binnenkwamen waren hoogst beemoedigend, en ik hoefde het hoofkwartier van de Kerk niet aan te schrijven om financiële steun.

Het duurde bijna vijf en een half jaar voordat President Brown naar Engeland kon terugkeren en de verantwoordelijkheid van de Britse Zending weer op zich nam. Toen hadden wij al 78 gemeenten en 14 districten onder het leiderschap van de plaatselijke priesterschap. Meer dan 500 plaatselijke zendelingen hadden er hun krachten aan gegeven gedurende de oorlogsjaren. Bovendien hadden 105 full-time Britse zendelingen prachtig werk verricht.

De Britse Zending bloeide en maakte gedurende de oorlogsjaren vorderingen. Onze donden stonden bijna op één lijn met het vooroorlogse record. En tenslotte, toen het dossier van de zending aan president Brown werd overgedragen, was er een surplus van \$ 80.000 in het zendingsfonds — een kleine symbolische bijdrage tot de bouw van de tempel op de Britse eilanden, toen (in 1944) nog een vrome wens. (Veertien jaar later werd de tempel in het graafschap Surrey gebouwd en ingewijd op 7 september 1958 door president David O. McKay.)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUSTUS 1969

Apostelen der laatste dagen

De afbeelding van iedere apostel is genummerd in de volgorde waarin zij zijn gekozen. Hieronder volgen enkele citaten uit de toespraken die zij hebben gehouden tijdens de Algemene Conferentie in april 1968. Elk citaat is eveneens van een nummer voorzien. Indien u wilt weten van wie een bepaald citaat afkomstig is, dan hoeft u slechts naar de afbeelding met hetzelfde nummer te kijken.

„Mogen wij Zijn leringen in praktijk brengen, Zijn voorbeeld nastreven, en in Zijn voetsporen treden naar het eeuwige leven...“ (12)

„Ik weet dat God leeft, en dat Hij de allerhoogste macht is van hemel en aarde. Ik getuig van de goddelijkheid van Jezus Christus, de Verlosser van het gehele mensdom.“ (10)

„Iedere trouwe dienaar van God die in Zijn naam is gezonden om de heilige verordeningen van het Evangelie toe te dienen spreekt over hetgeen hij weet, en getuigt van hetgeen hij heeft gezien...“ (8)

„Het Evangelie van Christus is een lamp in onze hand om ons op de wegen van gerechtigheid te leiden.“ (6)

„Geen enkel volk kan zijn vrijheid in stand houden, tenzij zijn politieke instellingen gegrondvest zijn op ge-

loof in God en in het bestaan van zedelijke wetten.“ (4)

„Luistert naar de leiders van deze Kerk en drukt hun voetstappen in gerechtigheid, indien u niet alleen door studie maar ook door geloof wilt leren.“ (2)

„Ik hoop, dat er niemand onder u is, die het getuigenis van onze Profeet ooit zal vergeten.“ (11)

„Het gebed is iets dat de ziel nederig maakt.“ (1)

„Hebt geloof. Werkt, leert, en bereidt u voor.“ (9)

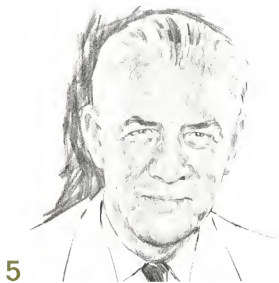
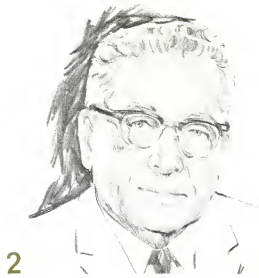
„God geve de mens bekering, en schenke ons, die deze getuigenis afleggen, de kracht om opgewassen te zijn tegen onze taak.“ (7)

„De Heer zal al diegenen zegenen, die Zijn wetten liefhebben en naleven.“ (3)

„Of wij het al dan niet willen erkennen: Dit is zeer nodig, dat wij ons tot God wenden.“ (5)

Toen de Heiland op de aarde leefde, riep Hij twaalf mannen tot Zijn apostelen. Dit zijn de afbeeldingen van de twaalf mannen die nu, in onze tijd, geroepen zijn om als Zijn apostelen op te treden. Weet u wie het zijn? Kunt u van elk van hen de naam opschrijven in de open ruimte onder zijn afbeelding?

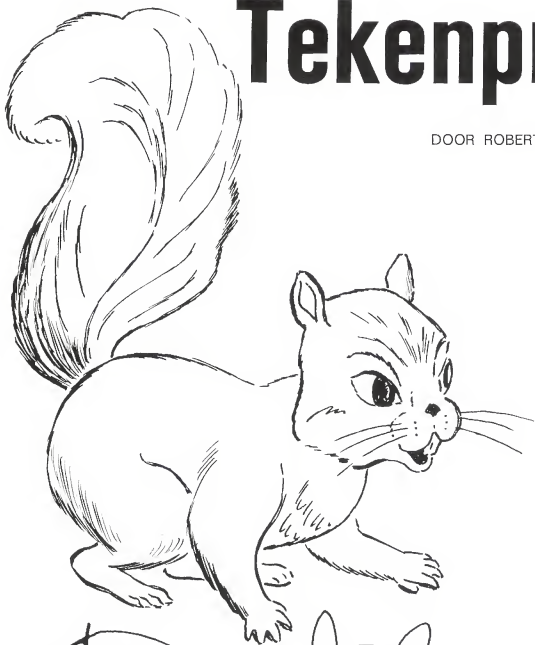
Geïllustreerd door Jerry Harston

Tekenpret

DOOR ROBERTA L. FAIRALL

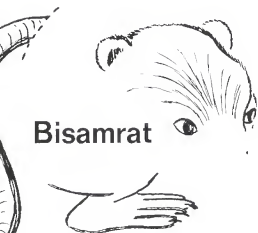

Al deze vriendjes kun je makkelijk tekenen als je eerst begint met Saucy Squirrel, het vrijpostige eekhoortje.

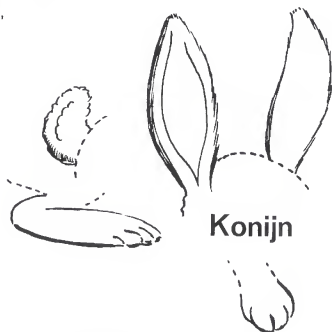
Teken eerst de lijnen van het grondpatroon zoals hiernaast aangegeven; bouw dan hierop verder om de tekening af te maken. Als je een van de andere dieren wilt tekenen,

dan moet je weer met het grondpatroon beginnen en daarop de nodige details aanbrengen, bijvoorbeeld staart, oor of pootjes van het betreffende dier.

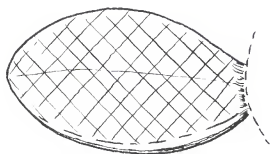
Plak je tekeningen op gekleurd papier om ze mooier te laten uitkomen.

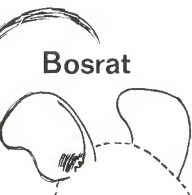
Bisamrat

Konijn

Bever

Bosrat

Gestreepte eekhoorn

Een bal is om.

Een bal is om ermee te kaatsen
hoog in de lucht
Als je blij bent en zingen wilt!

Een kleine bal is om mee te nemen,
overal heen —
En diep, heel diep weggestopt
in je zak.

Een grote bal is om ermee te
spelen op 't strand,
En erachter te verschuilen als een
golf daar aankomt zo groot als een
reus!

DOOR SERENE S. DAVIS

Een bal is voor je nieuwe hondje
om er achterheen te rennen,
Als je hem het groene grasveld
in gooit.

Een knalrode bal met blauwe en
gele strepen
Is voor je beste vriendje als hij
jarig is.

Een bal die zachtjes rinkelt
Is voor je nieuwe broertje, of zusje,
of neefje, of nichtje.

Een bal is om van een heel steile
heuvel te laten rollen,
En iedereen er achteraan te laten
hollen.

Een bal is om er een lekker harde
plof mee te maken, op een stenen
muur,
Of een hele zachte op de grond.

Een bal is om op het dak te gooien
En dan je adem in te houden tot-
dat hij naar omlaag rolt.

Een opverende bal is om er bij te
tellen —

En er bij te zingen —

En er bij in je handen te klappen —
En dan maar kijken hoe hij zelf op
en neer gaat!

En wanneer iemand treurig kijkt,
En helemaal niet met iets speelt,
Dan maakt de bal dat hij tegen
je lacht,

En met je speelt en ravot,

En lacht,

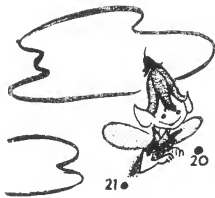
En giechelt,

En je nieuwe vriendje wordt,
Omdat het beste van alles is —

Dat je samen met de bal speelt! ○

Verbind de punten
en zie wat er gaat
gebeuren.

Moedergewoonten

Niemand ter wereld is volmaakt, daarom moeten wij de dagelijks terugkerende uitdaging aanvaarden om er naar te streven iets veel beters te worden dan wij nu zijn. Onze bezigheden als moeder eisen ieder moment van ons bestaan op. Toch is er bij al die bedrijvigheid voor ieder van ons een weg om ons te ontwikkelen. Wat hieronder volgt is gericht tot alle vrouwen die naar de naam „Moeder“ luisteren.

1. Zij vergeet, dat zij iemand is met een eigen, bijzondere persoonlijkheid.

Een moeder kan soms zo opgaan in de dagelijkse strijd om voor haar gezin te leven en zich aan hen te geven, dat zij zichzelf vergeet, en ook door haar gezin wordt vergeten. Haar aanwezigheid wordt dan als iets vanzelfsprekends beschouwd; eigenlijk ziet, hoort, of bemerkt men haar niet, en daarom wordt er ook geen rekening met haar gehouden — zij wordt een gewoonte, niets meer. Juist door haar trouw raakt zij op de achtergrond, haar dienstbaarheid maakt haar onzichtbaar. Voor iemand leven en zich aan die persoon geven, dienen wederkerig te zijn. Zij moet de leden van haar gezin niet beroven van hun voorrecht om dingen voor haar te doen. Men wordt meer gerespecteerd als men ook zichzelf respecteert. En een moeder moet er de tijd voor nemen om haar zelfrespect te ontdekken en die in stand te houden, wil zij iemand zijn met een eigen, zeer bijzondere persoonlijkheid.

2. Zij vergeet dat zij ook nog echtgenote is

Sommige vrouwen gedragen zich als echtgenote tot haar eerste baby geboren wordt. Dan neemt het moeder-instinct alles over, en wil de man nog een beetje aandacht krijgen, dan moet hij zich ermee tevreden stellen, dat hij bemoeederd wordt. In zo'n geval doet de vrouw zichzelf groot onrecht aan, omdat haar rol als echtgenote en geliefde een van de grootste voorrechten en vreugden is in haar leven. Een man heeft zijn vrouw evenveel nodig als de kinderen hun moeder, en een vrouw kan met succes allebei tegelijk zijn, echtgenote en moeder.

3. Zij houdt de leiband veel te strak

Sommige vrouwen ontnemen hun kinderen alle initiatief, waardoor hun leven enkel een verlengstuk wordt van dat van de moeder. De taak van de vrouw is wel om haar kinderen moederliefde te geven, maar niet zoveel dat zij erin stikken.

4. Zij leeft voor inplaats van met haar kinderen

Ouders zijn niet de rechtmatige bezitters van hun kinderen; deze krijgen zij van de hemelse Vader slechts te leen, en wel voor een zeer korte tijd. De vrouw heeft de kans gekregen en ook de plicht om haar kinderen te leiden en ze te leren hoe ze groot en sterk moeten worden. Iedere dag, stap voor stap, leert zij hun lopen; zij kan dat laatste immers niet voor hen doen. Al vanaf zijn geboorte is het het werk van de moeder om het kind te helpen onafhankelijk te worden. Hoe trots, en terecht, is een moeder niet, wanneer zij haar kinderen ziet opgroeien tot volwassen mensen die onafhankelijk zijn, eerlijk, vriendelijk en bereid om straks in hun eigen gezin deze kringloop helemaal van voren af aan te volbrengen. Als dit tijdstip is aangebroken, dan kan de moeder eindelijk weer flink op adem komen, heerlijk achterover zitten, en vreugde beleven aan haar kinderen en kleinkinderen.

5. Zij verwacht teveel van het jonge kind; het is geen miniatuur volwassene.

Men moet niet van een kind verwachten, dat het zich als een volwassene gedraagt. Handelingen worden door ervaringen beïnvloed, en daar een kind bezig is een groot aantal ervaringen op te doen, mag men niet anders verwachten dan dat het overeenkomstig zijn leeftijd handelt. Een kind kan al zijn vertrouwen verliezen, als zijn moeder voortdurend het onmogelijke van hem verwacht.

6. Zij heeft het buitenshuis veel te druk

Als een moeder buitenshuis teveel verplichtingen op zich begint te laden, dan gaat dit niet weinig ten koste van haar gezin. Kinderen hebben het gevoel van geborgenheid nodig dat een altijd zorgzame moeder hun kan geven. Dat gevoel van eensgezindheid en geborgenheid is recht evenredig met de hoeveelheid aandacht, zorg en liefde die een moeder aan haar kinderen besteedt. Te weinig daarvan kan noodlottig worden.

7. Zij stelt haar kinderen geen duidelijk omschreven voorbeeld ter navolging.

De macht van moeders voorbeeld is groot. Steeds gaan haar handelingen en reacties de kinderen voor. Het is dus noodzakelijk, dat zij een duidelijk patroon voor ogen gesteld krijgen. Zo moeder, zo kind; wat een verantwoordelijkheid ligt hier voor een moeder.

(wordt vervolgd op blz 271)

Het maken van een plan voor het geven van uw les

Deel I

Als leraar in de Kerk dient u zich volkomen bewust te zijn van uw grote verantwoordelijkheid, en dient u voortdurend bij de Heer om hulp te zoeken wanneer u de uitdaging van het evangelieonderricht aanneemt. De volgende suggesties kunnen uw inspiratie en getuigenis tot steun zijn.

Leidraad bij het maken van een lesplan

1. *Reserveer een bepaalde tijd en plaats* voor het maken van uw lesplan. Zorg ervoor, dat u uw materiaal bij de hand hebt — de Schriften, lesboek, supplement voor de leraar, *The Instructor*, papier en potlood.

2. *Bid.* Begin met bij de Meester Plannenmaker te rade te gaan. Dit is Zijn evangelie; u onderwijst Zijn kinderen. Smeken om bijstand bij het maken van een lesplan en geven van de les is altijd een eerste vereiste bij het onderricht met de Geest.

3. *Schrijf de hoofdgedachte op.* De *hoofdgedachte* is de basis, waarop de les wordt onderwezen. Door de les

op één *hoofdgedachte* te laten steunen verkrijgt men concentratie; het houdt ook de leraar zowel als de leerling op dezelfde weg. Noteer onder de *hoofdgedachte*, op een rij, de bijkomende gedachten die naar voren komen; dit is in hoofdtrekken uw les.

Lees, om de *hoofdgedachte* te bepalen, het lesmateriaal met biddend hart door. Houd het algemene doel van het leerplan steeds voor ogen. Houd het oog op het voornaamste evangelieonderwerp of beginsel dat de leerling ingeprent moet worden. *Schrijf het op in de vorm van een volledige zin.*

4. *Bepaal het doel van de les.* Een lesdoel is een uiteenzetting van de manier waarop een leerling zich gedraagt wanneer de *hoofdgedachte* begrepen is. Lees het lesmateriaal nog eens door. Bedenk ditmaal manieren waarop iedere leerling zich kan gedragen (of kan handelen) om zijn begrip van de hoofdgedachte te demonstreren. Vraag uzelf af: „Wat kan de leerling doen om te laten zien, dat hij dit beginsel van het evangelie werke-

lijk kan leven?" Denk er wel aan, uw doel is om de leerling ertoe te krijgen iets te doen met of aan hetgeen hij weet. *Schrijf uw lesobject op.*

5. *Ontwerp studieactiviteiten.* Beantwoord, nadat u de doeleinden van de les heeft bepaald, de volgende vragen:

- Demonstreren:* Wat kan ik doen om de *hoofdgedachte* de leerlingen te demonstreren? (Zie onder nummer 8 over lesmiddelen)
- Bespreken:* Wat kan ik doen om de leerlingen ertoe te brengen dat zij de *hoofdgedachte bespreken* (1) met elkaar, en (2) met mij?
- Toepassen:* Wat kan ik doen om iedere leerling ertoe te brengen, dat zij de *hoofdgedachte toepassen* (1) tijdens het lesuur, en (2) na het lesuur?

Maak nu een lijst op van uw studieactiviteiten.

6. *Stel het resultaat vast:* De leerling dient te weten wanneer hij aan de vereisten van de les heeft voldaan; hij dient te weten, of en wanneer hij heeft geleerd wat u heeft onderwezen. Stel uzelf de vraag: „Hoe kan ik bepalen of de leerlingen al dan niet de *hoofdgedachte* hebben begrepen?" Zo'n waardering zou verkegen kunnen worden in de klas door middel van een proef, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk; door de leerlingen aan te sporen tot een onderzoek van de *Schriften*; door groeppen vragen te laten opschrijven die gebaseerd zijn op de inhoud van de les om aan het slot van de les gebruikt te worden, enz. Na de les kunnen de leerlingen uitgenodigd worden om de *hoofdgedachte* toe te passen door middel van een kort opstel; door een bepaalde daad te verrichten of voor de daaropvolgende zondag verslag uit te brengen betreffende hun vooruitgang.

Doen een keuze uit de mogelijke middelen daartoe. Schrijf het op.

7. *Geef taken op.* Een geschikte taak betreft de leerling in het echt beleven van het evangeliebeginsel dat onderwezen werd. U zou zelf de vraag kunnen stellen: „Wat kan ik de leerling laten doen om a) tot slot de *hoofdgedachte* van vandaag toe te passen? (activiteiten); (b) voor de les van de volgende week voor te bereiden? (tekstlezing, activiteiten).“

Schrijf de taak op die aan iedere leerling opgegeven wordt.

8. *Zoek naar lesmiddelen.* Bepaal, na de tweede lezing van de inhoud van de les, de verschillende soorten van lesmiddelen die benodigd zijn om op doeltreffende wijze de *hoofdgedachte* en de daaraan ondergeschikte gedachten te illustreren, of om bespreking door de hele klas van de *hoofdgedachte* en bijkomende gedachten te stimuleren.

- Visuele hulpmiddelen:* platen, schema's, dia's films, enz.
- Auditieve hulpmiddelen:* grammofoonplaten, bandopnamen, causerien door klasseleden, enz.
- Informanten:* Is er iemand wiens levenservaringen de positieve aspecten demonstreren van de beleving van het evangeliebeginsel dat onderricht wordt? Zouden de leerlingen gunstig op hem of haar reageren?

Maak de hulpmiddelen zelf, of zie ze anders te krijgen: doorzoek *The Instructor* en andere Kerkbladen; stel u in verbinding met de expert op het gebied van hulpmiddelen bij het geven van onderricht of met de wijkbibliothecaris; breng een bezoek aan een dichtbijgelegen winkel voor kunstnijverheidsartikelen, enz.

De onderdelen sub 3 tot en met 7 vermeld zijn wezenlijke bestanddelen van een geslaagd lesplan. Uw onderwijs zal u meer voldoening schenken, indien u ze in uw plan opneemt. ○

Avondmaalsopzeggingen voor augustus

Senior Zondagsschool

„Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“

— Joh. 3:5.

Junior Zondagsschool

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“

— 1 Ne. 3:7.

Melvin W. Dunn

Gezamenlijke opzeggingen voor september 1969

De navolgende teksten dienen in augustus door de leerlingen van de leergangen 9 en 13 uit het hoofd geleerd te worden, en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 7 september 1969.

Leergang 9:

(In deze tekst zegt Jezus ons dat geloof noodzakelijk is voor het ontvangen van datgene waar wij om bidden.)

„En al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen.“

— Mattheüs 21:22.

Leergang 13:

(In deze tekst zegt Paulus dat allen zullen opstaan uit het graf, zoals ook allen zullen sterven door Adams overtreding.)

„Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.“

— 1 Korinthiërs 15:22.

(vervolg van blz 248)

„Ik ben mij ervan bewust, dat ik door deze opdracht niet uit te voeren, mijzelf heb uitgeschakeld en dus niet langer in aanmerking kom voor de betrekking. Dit spijt mij oprecht. Maar het zou mij nog meer spijten, indien ik de strijd zou winnen met de wetenschap, dat mijn succes, al was het in de geringste mate, te danken was aan een verklaring van mij, die geïnterpreteerd zou kunnen worden als vernederend voor een vriend.“

Meneer Rayfield liet 't papier op z'n bureau vallen en merkte droogjes op: „Dat is dus dat. De ondertekening luidt: „Hoogachtend, Robert Bridges.““

Er viel een diepe stilte in 't kantoorvertrek. De industrieel nam 't tweede papier op. „Nu dan,“ zei hij, „luister eens hiernaar. 't Merkwaardige hiervan is... maar dat zal je straks wel zonder meer duidelijk worden.“

Opnieuw begon hij hardop te lezen. Wat zo „merkwaardig“ was aan Larry Clawsons bijdrage, was inderdaad zonder meer duidelijk: behalve kleine verschillen in woordkeus was die nagenoeg een getrouwe kopie van de andere.

Beide schrijvers hadden de opdracht van de hand gezezen. De redenen die ze hadden opgegeven waren dezelfde, en ieder van hen had erkend, dat — zoals hij 't zag — door te weigeren om een opsomming te geven van die „negatieve“ hoedanigheden van zijn mededinger hij zichzelf automatisch uitschakelde van verdere mededinging.

„Iemand die niet wist hoe goed we jullie van elkaar gescheiden hebben gehouden,“ zei meneer Rayfield, ter-

wijl hij vaagjes glimlachte, „zou denken, dat jullie dit samen zo hadden opgelost.“

„In een opzicht,“ vervolgde hij nadenkend, „hebben jullie beiden 'n verkeerde voorstelling van zaken gehad — namelijk dat je dacht, dat je weigering om de andere 'neer te halen' je zou diskwalificeren. In feite sta ik op 't standpunt, dat, waar 't de firma betreft, men niemand als lyaal kan beschouwen, wanneer hij, als 't erop aankomt, z'n vriend niet trouw kan zijn.“

Na een korte, weloverwogen pauze stond de industrieel van z'n stoel op.

„Juist 't feit, dat ieder van jullie geweigerd heeft om je kameraad ontrouw te zijn enkel en alleen maar om je eigen positie in deze wedloop te bevorderen,“ besloot hij, „heeft mij in mijn mening versterkt, dat onze firma er goed aan zou doen om jullie beiden een betrekking te geven als junior-bestuurslid.“

Later, toen de twee bestuursleden in spe op 't punt stonden om afscheid te nemen, merkte meneer Rayfield op „Weet je, 't zou me niet verbaasd hebben als jullie je opstel besloten hadden met dat citaat waarmee Professor Delby altijd op de proppen komt: *Toen men Zeno eens vroeg wat een vriend eigenlijk was, antwoordde hij 'Een tweede ik.'*“

Bob en Larry wisselden verbaasde blikken, en Bob zei: „Ik wist niet, dat u dat ook wist, meneer.“

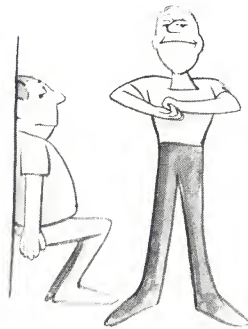
„Of ik 't weet,“ lachte de oudere man, „Zie je, ook ik ben eens, heel lang geleden, een van ‚Delby's jongens' geweest.“

Een gezondheidsregel die de moeite loont

DOOR WILLIS D. WYNN

In de Kerk schenken wij, terecht, veel aandacht aan de schadelijke gevolgen van tabak, alcohol en hete dranken. Maar er wordt minder aandacht geschenken aan andere gezondheidsregels die, indien ze worden opgevolgd, ons lichamelijk zowel als ons geestelijk welzijn bevorderen.

Automatisering treedt al veelvuldig in de plaats van de eisen die aan het lichaam worden gesteld in verband met de bezigheden die wij verrichten uit hoofde van onze roeping of ons beroep, met onze behoefte aan ontspanning, en met de gewone huishoudelijke karweitjes. De achteruitgang op het gebied van lichaamsvoeding is

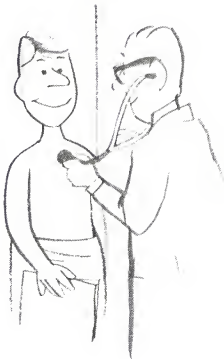

1 Een vriend van Joseph Smith berichtte, dat toen in 1838 de profeet Grieks en Latijn studeerde, „als hij moe werd van het studeren hij altijd met de kinderen ging spelen en met hen spelletjes om het huis meedeed om zich wat lichaamsbeweging te gunnen. Daarna zette hij zich weer aan de studie . . .”

„Ouderling William M. Allred zegt, dat hij eens de profeet zich heeft horen rechtvaardigen voor het feit, dat hij met kinderen speelde, door het volgende verhaal te vertellen:

„Een zekere profeet zat eens in de schaduw van een boom, bezig zich ergens mee te vermaken, toen een jager met zijn pijl en boog eraan kwam en hem berispte. De profeet vroeg hem, of hij zijn boog altijd gespannen hield. De jager antwoordde ontkennend. Toen vroeg de profeet hem naar de reden, en hij zei daarop, dat de boog anders zijn elasticiteit zou verliezen. De profeet zei nu, dat het met zijn geest net zo gesteld was: hij wilde die niet altijd gespannen houden.” „Stories about Joseph Smith, the Prophet”, verzameld door Edwin F. Perry; Deseret News Press, Salt Lake City (Utah), 1934; blz. 28, 29, 31.

2 „Physical activity and your heart”; The American Heart Association, New York, N. Y.

nauw verbonden met de toeneming van spanningverwekkende elementen in onze samenleving.

Terwijl wij ons inspannen om door automatisering lichaamsarbeid te ontvluchten, verwaarlozen wij een belangrijk middel om spanningen te verminderen, nl. lichaamsbeweging. Wij weten wel sinds lang, dat lichaamsbeweging een weldadige uitwerking heeft op het menselijk lichaam, maar de problemen en eisen van het moderne leven dienen ons te doen beseffen, dat wij bijzondere aandacht moeten schenken aan lichaamsbeweging als gezondheidsregel.¹

Lichamelijk welzijn

Het begrip dat door de term „lichamelijk welzijn” aangeduid wordt, vertoont verscheidene aspecten. Iemand kan zich wel voelen als hij vrij is van ziekten en kwalen, en zich aangepast heeft aan lichamelijke condities die zijn gevoel van algemeen welzijn beïnvloeden.

Een meer uitgebreide opvatting van welzijn sluit bovengenoemde criteria in — algemene gezondheid en behaaglijkheid — maar omvat ook andere, te weten de middelen om zich energiek te kunnen bewegen, om plichten en verantwoordelijkheden enthousiast en energiek te kunnen vervullen; de animo om sociale, burgerlijke, en recreatieve belangen tegemoet te treden en de lichamelijke en geestelijke reserves om de onvoorziene moeilijke

heden die het leven ons van tijd tot tijd oplegt het hoofd te kunnen bieden.

Classificatie van lichaamsoefeningen

Aangezien gezondheid iets persoonlijks is, moeten adviezen met betrekking tot lichaamsbeweging gebaseerd zijn op persoonlijke belangstelling en persoonlijke eisen. Er zijn verschillende soorten van lichaamsoefeningen die toegepast kunnen worden om verschillende graden van welzijn te bereiken.

1. *Resistieve of isometrische oefeningen.* Bij deze oefeningen wordt de ene spiergroep tegenover een andere gesteld, of een spiergroep tegenover een weerstand biedend voorwerp. Deze statische samentrekkingen, die zes tot tien seconden worden aangehouden, leiden tot de ontwikkeling van de kracht en omvang van de betrokken spieren. Ze kunnen meehelpen om een prachtige lichaamsbouw te vormen, maar op zichzelf dragen ze weinig bij tot het bevorderen van het totale lichamelijke welzijn.

2. *Isotonische of dimensionale oefeningen.* Deze vereisen een beweging of reeks bewegingen van de gewrichten en spieren. Ritmische gymnastiek, gewichtheffen, golf en hoefijzerwerpen zijn typische isotonische oefeningen. Ze zijn van waarde bij het ontwikkelen van kracht, soepelheid, evenwicht en coördinatie, en kunnen het uithoudingsvermogen bevorderen, indien ze lang en intensief genoeg worden uitgevoerd.

3. *Intensieve of veeleisende oefeningen.* Onder deze categorie vallen lichaamsbewegingen die even een plotselinge inspanning van energie vereisen en zeer veel van het lichaam vergen. Het sprinten bij het zwemmen, hardlopen of in een wielervedstrijd zijn typische intensieve lichaamsoefeningen. Gezien de zware eisen die aan het lichaam gesteld worden, zijn deze oefeningen alleen bestemd voor mensen die in een zeer goede lichaamsconditie verkeren.

4. *Oefeningen ter bevordering van het uithoudingsvermogen of „aerobiek”,* zoals Dr. Kenneth Cooper ze noemt. Dit zijn oefeningen, die het hartvatstelsel opbouwen, en leiden tot dat type van lichamen welzijn waarnaar de meeste volwassenen dienen te streven. Gewoon wandelen, snel wandelen, zwemmen, skiën, fietsen, handbal en golf (niet in het golf-wagentje rijden) zijn oefeningen die, indien er geleidelijk mee begonnen wordt en regelmatig over een bepaalde tijdsperiode uitgevoerd, het uithoudingsvermogen opbouwen en het lichamen welzijn bevorderen.

Resultaten van een trainingsprogramma

Wat voor weldaden verschaft lichamen welzijn?

The American Heart Association doet ons het volgende aan de hand:

Bij mensen die op hun werk lichamen actief zijn, is er minder neiging tot het optreden van hartaanvallen dan bij mensen die kantoorwerk verrichten. En als die hartaanvallen bij de eerste groep toch optreden, dan gebeurt dat naar alle waarschijnlijkheid pas op latere leeftijd en zijn ze ook minder hevig . . .

Regelmatig lichaamsbeweging reduceert niet alleen de

lange reeks van risico's van hartaanvallen, ze brengt ook directe voordelen met zich mee.

De bloedsomloop door het hele lichaam wordt bevordert. De samenwerking tussen longen, hart, en andere organen en spieren wordt krachtiger.

U kunt meer presteren zonder dat u zo gauw vermoeid raakt.

Uw levenslust neemt toe, evenals uw weerstand tegen spanningen en beslommeringen. Lichaamsbeweging verschaft een goede uitlaat voor optredende spanningen en helpt u zich ontspannen, zodat u een behoorlijke nachtrust kunt genieten.

Het is nu gemakkelijker om uw gewicht op het normale peil te houden. Duidelijk overwicht verhoogt het risico van een hartaanval.

Uw uiterlijk wordt bevordert door een betere houding, een flinker gestalte.

Een hoog gehalte aan cholesterol in het bloed, dat weer een risicofactor is bij hartziekten, kan verminderen.²

De resultaten van het onderzoek door medici, physiologen, cardiologen en psychologen doen het feit duidelijk uitkomen dat mensen die regelmatig lichaams-oefening verrichten langer actief blijven, een grotere weerstand bezitten tegen degeneratieve ziekten, minder gespannen en bezorgd zijn, en ook productiever in hun dagelijkse bezigheden.

De eerste stappen

Begin uw programma als volgt:

1. *Laat u medisch onderzoeken en bespreek uw plan met uw dokter.* Vraag hem u zijn ideeën, adviezen en mogelijke waarschuwingen te geven. (Een medisch onderzoek van eenmaal per jaar dient één van uw persoonlijke gezondheidsregels te zijn.)

2. *Stel een plan en een doel vast.* Er zijn veel trainingsprogramma's die aangepast zijn aan alle leeftijden en belangstellingssferen.

3. *Bepaal uw oefeningenrooster.* Drie dagen in de week is het minimum, metertijd op te voeren tot 30-60 minuten per dag.

4. *Begin op uw gemak en voer het geleidelijk op om overmatige stijfheid en blessures te vermijden.* Het heeft jaren geduurd voor u in deze conditie terechtkwam. Gun uzelf daarom enige maanden om weer in vorm te komen.

5. *Wees consequent.* Begrijp goed, dat het tijd en inspanning zal vergen om uw doel te bereiken. Vermijd het om trucjes toe te passen of kortere wegen te nemen.

6. *Zoek aangename ontspanning.* „Oefening” alleen kan tot sleur leiden.

7. *Houd u aan uw rooster.* Het zal de moeite lonen.

8. *Maak plannen voor activiteiten waarin u het hele gezin kunt betrekken,* zoals wandelen, trekken, skiën, zwemmen, kegelen, en tuinieren.

De belofte is ons gegeven, dat door aan het Woord van Wijsheid te gehoorzamen wij zullen „lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden,” maar lichaamsbeweging zal de vervulling van deze belofte in grote mate verhogen.

Vrienden worden in de OOV gemaakt

„Zoekt, en gij zult vinden,“ heeft de Heer gezegd. Als dit zoeken een vriend betreft, dan zal die vriend vast wel bij de OOV gevonden worden. Normen en idealen van trouw, loyaliteit, liefde, creativiteit, met deze opsming zou men eindeloos kunnen doorgaan, worden door de leden van de OOV hooggehouden. De OOV organiseert wekelijks samenkomsten, die hun hoogtepunt vinden in het totstandkomen van blijvende vriendschappen.

De profeet Joseph Smith heeft eens in een boodschap, die op het schutblad van vele uitgaven van het Handboek voor zendelingen gedrukt staat, als volgt gezegd: „Gaat uit in alle deemoed, in bescheidenheid, en predikt Jezus Christus, de Gekruisigde, niet om met anderen te twisten wegens hun geloof of godsdienstig stelsel, maar volgt een vaste koers. Dit geef ik u als een gebod, en allen die het niet nakomen, zullen vervolging op hun hoofd doen neerkomen; zij daarentegen die het wel nakomen zullen altijd vervuld zijn van de Heilige Geest; dit spreek ik uit als een profetie.“

Men zou kunnen zeggen, dat de OOV een van de middelen is waardoor die profetie tot vervulling gebracht wordt, want het OOV programma is voor iedereen toegankelijk, voor leden en niet-leden, niet om met anderen te twisten op grond van hun geloof of godsdienstige stelsels, maar om een vaste koers te volgen in deemoed en bescheidenheid, en Jezus Christus, de Gekruisigde, te verkondigen door dagelijks de beginselen van het evangelie in iedere sfeer te betrekken. In het klaslokaal van de OOV wordt de bekroning van prestaties toegekend aan jongelui van diverse geloofsovertuigingen onder dat dit in conflict komt met betrekking tot hun godsdienst. Dit geeft de mensen op aarde de gelegenheid om kameraadschap te zoeken en die te vinden onder hen die rein en zuiver naar lichaam en geest zijn. Op hun gezichten kan men de glimlach en sprankeling der jeugd aflezen die slechts uit innerlijke vreugde en zuiver denken ontstaan.

In de OOV verklaren jongemeisjes van 16 en 17 jaar hun trouw aan hun lauwer-embleem als volgt... „Ik, een lauwermeisje, die op de drempel van het leven sta, zie voor mij grote schatten, die ik slechts hoef te zoeken...“

De bijenkorfmeisjes van 12 en 13 jaar, zeggen in koor na, maar vervullen individueel de woorden... „Ik zal de vrouwelijke staat eren.“

Het OOV-meisje van 14 en 15 jaar neemt als haar symbool aan de reinheid van de roos, en past die toe in haar dagelijks leven.

De arenleesster van haar 18de tot aan haar 25ste jaar, streeft naar alles wat eerlijk, waar, kuis en heilzaam is.

De padvinder, van 12 en 13 jaar, verbindt zich een reeks taken te volbrengen, met de woorden: „Ik beloof, op mijn woord van eer, dat ik zal... en zal... en zal“ en dit alles doet hij dan ook.

De voorloper en E-man, van 12 tot 18 jaar, trekken er op uit om nieuwe hoogten van onderzoek, leiderschap en discipline te veroveren.

De M-man legt de volgende plechtige gelofte af: „Opdat mijn leven de mensheid tot het hoogste nut kan dienen, beloof ik plechtig mijn uiterste best te doen mijzelf rein te houden, onrecht actief te bestrijden, in bescheidenheid en manlijkheid navolgenswaardig te zijn, en de regels van de sportiviteit in acht te nemen.“

Binnen de sfeer van hen die aan bovengenoemde geloften en gedragsregels getrouw blijven, is er ruimschoots gelegenheid om blijvende vriendschapsbanden aan te knopen en levenslange vreugde en boeiende ervaringen te beleven. De grondslag voor deze vriendschappen wordt gelegd in de OOV. Het is in de klas en in de menigte repetities en uitvoeringen met betrekking tot OOV-activiteiten dat jonge mensen wordt geleerd de beginselen van het evangelie in hun dagelijks leven te betrekken. Inderdaad zoeken en vinden zij onder hun leraren en clubgenoten hun ware vrienden, en daarmee wordt bereikt dat zij „Jezus Christus prediken.“ ○

Macht? Om wat te doen?

Het was na de wedstrijd. Twee jongemannen praat-ten wat met elkaar, terwijl ze erop zaten te wachten dat men hun verfrissingen zou komen brengen. Het gesprek dat ze voerden was anders dan wat men doorgaans hoort.

„Macht van het priesterschap? Wat bedoel je daar eigenlijk mee?” zei de jongste van de twee. „Ik ben tot priester geordend en ik bid de zegen over het Avondmaal, maar macht? Ik macht hebben? Om wat te doen?”

De oudste dacht even na, en er speelde een flauwe glimlach om z'n lippen toen hij begon te spreken. „Zo dacht ik er precies over, voordat ik erop uit trok om zendingswerk te doen. Ik begreep het rechte ervan dood-eenvoudig niet. Op een dag kwam er een vrouw bij mij met haar zieke baby om hem te laten zegenen. Ze zekende erop dat ik iets zou doen. Ik bad ernstig tot God om mij het gevoel, de overtuiging te geven, dat ik met Zijn hulp alles kon doen. Ik besepte toen wel, dat ze zelf wel tot God had kunnen bidden, maar wat ze graag wilde, was de hulp van het priesterschap. Dus legde ik mijn handen op 't hoofdje van de baby, en de Heer genas hem. Vanaf dat ogenblik weet ik, dat het priesterschap macht betekent. Het is niet zo maar een andere naam voor padvinderij. Het is het vermogen om goed te doen — die extra dingen die werkelijk nodig gedaan moeten worden — in samenwerking met God. En voor deze pogingen zal Hij ons op een bijzondere wijze eren. Dat weet ik nu en het maakt heel wat verschil in mijn levenswijze.”

Hoe staat het met u en het priesterschap dat u bekleedt? Heeft u er wel eens over gedacht, dat het verschil kan maken in het leven? Hieronder geven wij een lijstje met vragen, waarover u maar eens moet nadenken:

Uw vriend is bij een ongeluk ernstig gewond. U bent erbij geweest. Wat zou u kunnen doen?

Uw team is op de bus gestapt, op 't punt om af te reizen naar een plaats waar een wedstrijd tussen twee Ringen gehouden zal worden. Wat zou u kunnen doen?

U heeft op school een vriendin die samen met u in het bestuur zit van de schoolvereniging. Zij heeft enige belangstelling getoond voor de Kerk, en wil er graag wat meer over weten. Wat zou u kunnen doen?

Uw zuster staat voor een belangrijke beslissing en heeft daarbij hulp nodig, maar uw vader is geen lid van de Kerk. Wat zou u kunnen doen? ○

De lagen en listen der mensen

Het is in sportkringen gebruikelijk om de tegenpartij te verkennen voordat men bij een wedstrijd tegen hen uitkomt. Deze werkwijze, het analyseren van de totale strategie van de tegenpartij, past men toe om de krachtigste en doeltreffendste verdediging te kunnen opstellen waardoor de pogingen van de tegenpartij verijdeld worden.

Op een zeer wezenlijke wijze heeft de Heer in deze tijd gezocht ons voor te bereiden op de strategie van de tegenstander van alle gerechtigheid. Hij heeft ons in zeer duidelijk gestelde bewoordingen gewaarschuwd om op onze hoede te zijn voor de „listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan...” (L. & V. 89:4.)

De voornaamste mikpunten van deze samenspannende mensen zijn ons lichaam en ons vermogen tot handelen. Satan heeft vanaf het begin getracht om het lichaam van de kinderen Gods te vernietigen en macht te verkrijgen over hun geest en handelingen. Dat was in oeroude

tijden zijn beweegreden geweest toen hij met Kain samenspande om zijn broeder dood te slaan, en nu is dat motief nog duidelijk zichtbaar. Hij heeft op listige wijze getracht het gebruik van stoffen die het lichaam verwoesten te populariseren en algemeen ingang te doen vinden, of de mens naar lichaam en geest een slaaf ervan te maken. Bij velen is hem dat gelukt. Miljoenen mensen ontheiligen nu de tempel van hun geest met tabak, sterke drank en andere soortgelijke stoffen, die tot onzedelijkheid en ondergang leiden.

In de laatste jaren heeft Satan weer zijn toevlucht genomen tot een aloude strategie waarmee hij niet alleen het lichaam hoopt aan te tasten, maar ook de mens van zijn daadkracht te beroven. Dit was een list die al in de vorige eeuw op vele landen op grote schaal werd toegepast—het op onverantwoordelijke wijze misbruiken van verdovingsmiddelen.

In Ceylon zouden rond de eeuwwisseling Christen-zendingen hele dorpen hebben aangetroffen die door

opium op de rand van ondergang waren gekomen. Het was gewoon, dat wanneer een bezoeker één van die dorpen binnenliep, hij daar beesten aantrof die verhoergerd waren en op het punt stonden dood te gaan; de gebouwtjes waren altijd in een staat van verval; en er was nauwelijks enig teken van menselijk leven te bespeuren. Volgens de berichten zouden in 1897 alleen 18.285 pond opium in Ceylon zijn geïmporteerd.

Een ander land dat eveneens was aangetast, was India. In 1899 waren bijna 230.000 hectare papaver (opium) in aanplant in Brits-Indië, en toch was en is dit een land waar honger geleden wordt.

Ok China behoorde tot de landen die in de greep van die onzalige list gevangen werd. Gedurende de negentiende eeuw waren vele gezinnen tot de diepste armoede vervallen, omdat de vader een opiumschuiver was. Het was niet ongebruikelijk, dat een man zijn vrouw en dochters de baan op liet gaan om zich de middelen te verschaffen voor zijn gewoonte.

De verslaving aan opium in China zag men ook dikwijls in kinderen van de derde, vierde en zelfs de vijfde generatie. Een aan opium verslaafde baby kreeg dan altijd stuipreukingen, tenzij men hem om de zes uren opiumrook in het gezicht blies.

Mensen die China in die tijd bezochten, berichtten dat zij vaak door stervende bedelaars werden aangesproken die om opium vroegen in plaats van voedsel.

Wij zien dus wel, dat in het verleden hele volken zowel naar lichaam als naar geest door het moedwillig gebruik van verdovingsmiddelen tot slaaf werden gemaakt. Nu worden wij voor een soortgelijke toestand gesteld, hoewel ditmaal die listige strategie door bedriegelijke beweringen enigszins verdoezeld is. Samenspannende mensen hebben aan zekere verdovingsmiddelen benamingen gegeven die de waarheid op groteske wijze vervormen. Zij hebben bijvoorbeeld hallucinatieverwekkende verdovingsmiddelen zoals lysergisch zuur diethylamide (LSD) „geestverruimende kruiden” genoemd, terwijl deze in werkelijkheid een mens beroven van zijn kostbaarste gave en recht — de macht om zijn eigen geest te bedwingen en te besturen.

Een jongeman besloot eens, op aandrang van zijn vrienden, om LSD te gebruiken voor de sensatie ervan. Men vertelde hem, dat het een wonderbaarlijke ervaring zou zijn — hij zou mooie kleuren zien en mooie muziek horen. Maar men vertelde er niet bij, dat het heel vaak een tragische ervaring was. De officier van justitie van Ventura County, Californie, die de ervaring van deze jongman vertelde zei: „Terwijl hij onder de invloed van LSD was, maakte hij amok en probeerde hij zijn ouders te vermoorden. Hun geschreeuw werd door de buren gehoord, die er tenslotte in slaagden de jongeman te bedwingen. Nu zit hij in een inrichting voor geesteszieken en de psychiaters zeggen, dat zij geen hoop hebben dat hij zijn gezond verstand zal terugkrijgen. Hij was student en maakte juist goede vorderingen in zijn studie, een-prachtkerel, en nu is zijn leven verwoest.”

Wetenschapsmensen zeggen dat het gebruik van LSD een soort — artsensjakkend gesproken — Russische

roulette is. De grootste verschrikking van het misbruiken van verdovingsmiddelen is, dat de gebruiker de macht over zijn geest aan een chemische stof prijs geeft.

Men het oog op het verband tussen LSD en geboortefwijkingen zowel als andere gruwelen, zijn sommigen ervoor teruggedeinsd om het gebruik ervan openlijk de bepleiten, en zijn zij begonnen zogenaamd minder krachtige verdovingsmiddelen zoals marihuana te propageren. Toch hebben wij ook hier weer met hetzelfde beginsel te maken. De marihuana-gebruiker geeft zijn daadkracht prijs aan een verdovingsmiddel dat tot onvoorzegbare en soms geweldadige gevolgen leidt. Laten we hier weer de strategie van de samenspannende mensen onder de loep nemen die dit zogeheten onschuldig kruidgewas aanbieden. Hun motief is om jongemensen stap voor stap te leiden tot de zware, op stofwisseling inwerkende verdovingsmiddelen zoals heroïne, morfine en opium.

Het was verheugend de resultaten te zien van een studie die onlangs gemaakt werd door het Salt Lake City schooldistrict, die aantoonde, dat er in feite zeer weinig jongelui zijn die zich laten beetnemen door de strategie van hen die graag zouden willen zien dat jongemensen hun lichaam bezodelen en afstand doen van hun vermogen om te handelen.

Voor de jeugd van de Kerk is de strategie van de tegenpartij wel overduidelijk. De Heer heeft immers de volgende raad gegeven: „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest in ulieden woont?”

„Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.” (1 Kor. 3:16-17.)

Niemand kan zonder toestemming andermans geest zomaar binnendringen, want de mens is zijn eigen meester. Hij heeft de kracht in zich om zijn eigen lot te besturen. Hij hoeft niet te experimenteren, omdat hij op God kan vertrouwen. Die zijn lichaam heeft geschapen en daarom weet wat het beste voor hem is.

Ons lichaam en ons vermogen om te handelen behoren tot onze kostbaarste gaven; zonder die zou ons levensdoel gedwarsboemd worden. Daarom is Satan bezig wie hij kan op listige wijze te verlokken totdat zij deze gaven hebben verloren. Dragere van het priesterschap en jonge vrouwen van de Kerk: Komt op voor wat u denkt juist te zijn. Weert alles af wat de tempel van uw geest zou ontwijden of wat uw vermogen tot handelen zou dwarsbomen. Niemand van u dient zich te laten verstrikken in de verraderlijke plannen van de boze, want u kent zijn strategie, en u kunt hem verslaan door standvastig aan de raad van de Heer en van uw leiders vast te houden. Door het plan van het Evangelie te volgen zult u de tegenpartij verslaan in iedere wedkamp om het leven. ○

President Packer spreekt tot de zendingen in Groningen

President Packer en het jeugdwerk in Rotterdam-Noord

President Packer in Nederland

Zondag 18 mei was het begin van een week die veel voor de Nederlandse Zending betekend heeft. Ouderling Boyd K. Packer, assistent van de Raad der Twaalven vergezelde president Dalebout vanaf de driedaagse instructiebijeenkomst in Genève in een rondgang door de Nederlandse Zending gedurende een volle week.

Het was een week met zonebijeenkomst voor alle zendingen met een persoonlijk onderhoud met president Packer. Iederen voelde zich opgebouwd met het geestelijk voedsel dat president Packer overbracht. De nadruk viel op de doop van bekeerlingen; de zendingen moeten klaar staan het Evangelie aan een ieder te prediken met wie ze in contact komen en vele zielen tot de Kerk brengen.

Op dinsdag, 20 mei sprak president Packer tot de leden van Noord-Nederland in de nieuwe Kerk van Groningen.

Gedurende de week hadden de vijf districtspresidenten, de hoofden van de hulporganisaties en het zendingspresidentschap de gelegenheid president Packer te ontmoeten in het zendingskantoor en het programma van de Kerk met hem te bespreken. Het deed een ieder besluiten nog meer zijn best te doen. Dit was trouwens in het algemeen het resultaat van de uren die president Packer besteedde aan de instructie van leiders en leiders in de Nederlandse Zending; enthousiasme voor het werk van de Heer, enthousiasme om vele zielen tot God te brengen en Zijn Naam eer aan te doen.

Velen zien uit naar een volgend bezoek van president Packer. Het geestelijke contact met deze dienstknecht des Heren is een bron van kracht.

Het jeugdkoor dat tijdens de conferentie zong o. l. v. zuster Johanna M. Nijssen-van Os.

„Ben je blij dat je eerlijk kunt zijn?“

Op 24, 25 en 26 mei 1969 werd de jaarlijkse pinksterconferentie gehouden in de kerkgebouwen van Rotterdam-Zuid en Rotterdam-Noord. Op zaterdag, 24 mei was er een dansavond in Rotterdam-Zuid. De meisjes waren in het lang en de jongemannen droegen ook formele kleding. De avond was een groot succes.

Zondagmiddag stond de vergadering onder leiding van de OOV. Het was een inspirerende en opbouwende bijeenkomst. De leiders en leiders van de OOV van de ring en ook de zendingsautoriteiten, waaronder als laatste spreker president Dalebout, gaven fijne toespraken. Het

jeugdkoor zong verschillende nummers en droeg aldus tot het welslagen van de vergadering bij.

's Avonds was er een muzikaal programma, getiteld „Laat uw lampen helder lichten“ onder leiding van zuster Johanna M. Nijssen van Os. Ook dit was een vreugdevol uur.

Maandag, de sportdag begon met een vergadering in het Kralingse Bos om 6 uur. Deze vergadering en de rest van de dag zullen niet licht vergeten worden.

Het thema van de pinksterconferentie kunnen we in ons leven toepassen om van deze wereld betere te maken: „Ben je blij dat je eerlijk kunt zijn?“

Roadshowfinale 1969 Nederlandse Zending

Op 5 april 1969 werd in Apeldoorn, als onderdeel van de jeugdconferentie dat weekend, de roadshowfinale gehouden. Van elk der vijf districten zou de winnende gemeente naar Apeldoorn komen: Brussel voor het District Antwerpen, Apeldoorn voor Gelderland-Overijssel, Groningen voor Groningen, en Utrecht voor Utrecht-Noord-Holland. Eindhoven kon door ongelukkige omstandigheden niet komen. Het thema was voor alle roadshows: De droom. De winnende ploeg was Apeldoorn, tweede werd Brussel, derde Groningen, en vierde Utrecht.

Br. J. de Jager overhandigt de beker aan zr. E. G. Stomps, leidster van Apeldoorn

BRUSSEL

UTRECHT

Het Presidentschap van de Gemeente Amersfoort V. I. n. r.: F. de Visser, 1ste raadgever; H. W. Marshall, president; C. Arler, 2de raadgever; F. E. Stiggins, adviseur voor de Amerikaanse gemeente

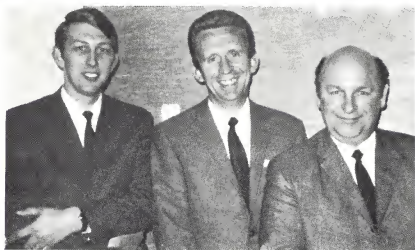

V. I. n. r.: Elizabeth C. Arler; Juanita H. Stiggins; Alida C. Marshall; Ilse de Visser

GRONINGEN

APELDOORN

Het Presidentschap van de Gemeente Eindhoven
V. l. n. r.: Freddy F. W. Beijerling, 1ste raadgever; Eugene M. H. Engelbert, president; Mattheus C. A. Verhoeven, 2de raadgever

V. l. n. r.: Everdina H. Verhoeven-van de Vooren; Ellen M. J. Engelbert-Eggerdink; Marie L. Beijerling-Koorevaar

*Districts-presidenten van de Nederlandse Zending
V. l. n. r.: V. P. Tuffin, District Antwerpen; A. A. Vreven, District
Noord-Holland-Utrecht; H. Dallinga, District Groningen; W.
van Beek, District Gelderland-Overijssel*

*Het Zendingspresidentschap en de districts-presidenten
Voor v. l. n. r.: H. van Lieshout; V. P. Tuffin; A. A. Vreven
Midden v. l. n. r.: S. F. B. Heijdemann; H. Dallinga; J. H. de Bruijn
Achter v. l. n. r.: W. van Beek, J. de Jager, W. van Zoeren*

*De leidende ambtenare(sse)n van de
JMOOV en de JVOOV
V. l. n. r.:
Maria v. d. Lende-Bannink, 1ste raad-
geefster JVOOV
Cornelis T. de Jonge, sportleider JMOOV
Antje Pen-Kerkhoven, presidente JVOOV
Johanna van der Waal, 2de raadgeefster
JVOOV
George (Tex) Baptist, 2de assistent
JMOOV
Ferdinandus Lefevere, superintendent
JMOOV*

In september a. s. zullen deze groep broeders en zusters enthousiast aan de slag gaan om de OOV in de Nederlandse Zending een succesrijk jaar te bezorgen. Er staan ons opwindende gebeurtenissen te wachten.

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

- Almelo**
Langejans, Albert Willem, 11 april
- Antwerpen**
Troffaes, Josephus Ernest Eugenia, 28 maart
- Apeldoorn**
Vels, Berendina, 25 april
- Arnhem**
de Jong-Kuperus, Christina, 23 mei
Looy, Jacqueline Marina, 25 april
Tonsbeek, Gillian Christine Muriel, 2 februari
- Deventer**
Langguth-Steuerwald, Annie, 28 maart
- Ede**
Methorst, Jan Willem, 11 april
- Groningen**
Aldershof, Jan, 1 maart
Burger, Frans Johannes, 25 april
Burger-Lap, Tjerkjen, 25 april
- Harlingen**
Emor, Frederik, 16 mei
- Heerlen**
Baburek, Johnny, 23 mei
Baburek-Snel, Bertha Odilia, 23 mei
Hawthorne, John Robert, 25 april
Hawthorne-Havens, Sonya Gale, 25 april
Santing, Siemen, 23 mei
Santing-Vermeulen, Josephina Gertruda Louise, 23 mei
Snel, Johannes Augustinus, 23 mei
Snel-Mraz, Juliana, 4 april
- Den Helder**
Meerbeek, Hendrikus Lambertus, 10 april
Meerbeek, Marina Patricia, 10 april
Meerbeek, Joyce Mauritia Pepita, 10 april
Vinju, Karin, 10 april
- Hilversum**
van der Berg, Monique, 11 april
Bouwman, Petrus Gerardus, 11 april
- Leeuwarden**
Ruiters, Sijtze, 4 april

8. *Zij leert haar kinderen niet om dame of heer te zijn in de ware zin van het woord.*

Vriendelijkheid, hoffelijkheid, beleefdheid en beschaaving moesten van de moeder uitstralen, opdat haar kinderen zich later als echte dames en echte heren zullen gedragen. Als een moeder zich altijd als een dame gedraagt, dan zal haar dochter dat eens ook doen, en haar zoons zullen leren hoe zij een dame behoren te behandelen, en altijd een heer zijn.

9. *Zij verliest haar zin voor humor.*

Een moeder houdt de gestage loop der dingen in het gezin gaande en het ritme daarvan moet altijd voelbaar zijn. In de haast van het leven van alledag kan er een spanning ontstaan, en de moeder kan daardoor haar zin voor humor verliezen. Zij is het, die het weer bepaalt, en zonnenschijn en licht moeten er van haar uitstralen, zodat het leven niet al te ernstig wordt geleefd, en de vreugde om het alleen maar leven niet telooft.

10. *Zij werkt totdat zij uitgeput raakt.*

Het is waar dat er nooit een einde komt aan het werk van een moeder, maar een uitgeputte moeder is zo goed als waardeloos. Sloven is een naar woord, en als een moeder haar leven daarmee verspilt, dan wordt het afschuwelijk. Maar als organisatie, liefde, evenwicht, humor en samenhangigheid aanwezig zijn, dan is er geen plaats meer voor gesloof. Denk maar eens diep na over elk van deze begrippen en probeer ze iedere dag in praktijk te brengen. Schoon kan het leven dan zijn, en wonderschoon een moeder. ○

voortgaand onderwijs wordt geleerd komt neer op voortgaande onzekerheid en ongrijpbaarheid, alsof deze de aanvaardbare toegangswegen waren tot grote avonturen op het gebied van de studie.

Maar hoe lonend is het vuur van de Heilige Geest als leraar, bevestigend, verhelderend, en verduidelijkend waar het zwakke schijnsel van 's mensen kennis niet vermag licht op te werpen. Wat een geleerden, staatslieden, dichters en profeten zouden er niet verrijen uit grote avonturen op het terrein van de studie door individuele inspanning, gecombineerd met de kracht van de Heilige Geest!

De Heer beloofde de profeet Joseph Smith dat Hij de ware leergierigen in de Kerk door de gave des Heiligen Geestes kennis zou geven, „die sedert de schepping der wereld tot op heden niet is geopenbaard.“ Hij zei verder, dat de mens evengoed zou kunnen trachten „om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, . . . als om de Almachtige te verhinderen kennis uit de hemel over de heiligen der laatste dagen uit te storten.“ (L. & V. 121:26, 33.)

Grote avonturen op het terrein van de studie wachten op de heilige der laatste dagen die waarlijk wenst te leren. ○

Maastricht

Limbourg, Johannes Adrianus, 4 april
Limbourg-Folie, Ursula Louise, 4 april
Limbourg, Anne Josée, 4 april
van Wessel-Boerboom, Maria Josephina, 4 april

Nijmegen

Schoolmeesters, Mechtildé Wilhelmina
Johann, 28 maart

Utrecht

ten Broeke, Frank, 28 april
Franchimon, Joannes Paulus II, 30 mei
Franchimon-Steinbach, Johanna Hendrika
Wilhelmina, 30 mei

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

de Haan, Jan Johannes, 24 april
de Haan-Nelemans, Hillechina Hermanna,
24 april
de Haan, Jan Johannes, 24 april
de Haan, Theodor, 24 april
Olte, Johannes G., 31 oktober 1968

Den Haag

Cleintuar, Robert R. L., 9 januari
Koolmeijer-Vlas, Maria M., 31 januari
van Lottum, Paul, 2 maart

Rotterdam Zuid

Geleijnse, Johannes, 9 mei

**VERHOQING EN ORDERING IN HET
PRIESTERSCHAP**

Almelo

Brandenburg, Douglas P., leraar, 23 februari
Safic, Asim, leraar, 23 februari

Apeldoorn

Feith, Leendert, diaken, 13 april
Feith, Evert Willem, diaken, 13 april
Feith, Wilhelmus Eduard, diaken, 13 april
de Jong, Martin Eddy, leraar, 13 april
Storm, Christoffel Jan, leraar, 13 april

Delft

Hoorn, Marinus Raymond Jan, leraar, 16 maart

Enschede

Blaauw, Wiebe, leraar, 4 mei

Den Haag

Piket, Robert P. F., diaken, 2 maart
Beuger, Michael W., ouderling, 9 maart
Beute, Michael A. P., priester, 23 maart
Blom, Herman M., ouderling, 9 maart
Dorst, Hendrik G., ouderling, 9 maart

Haarlem

Ruiter, Cornelis Pieter, diaken, 23 februari

Hengelo

de Ceunink van Capelle, Peter Erik, leraar,
4 mei

Leeuwarden

Ruiter, Sijtze, diaken, 11 mei

Nijmegen

de Groot, Henri, leraar, 23 maart
de Jager, Robert Michael, leraar, 30 maart

Rotterdam-Noord

den Brouwer, Pieter Dirk, ouderling, 9 maart
Bijkerk, Adrianus Johannes, priester, 5 januari
Dettingmeijer, Theodorus Johannes, priester,
13 april

Heerebout, Cornelius Pieter, leraar, 2 maart
Rosendaal, Wilhelmus Josephus M., diaken,
9 februari
van der Spek, Dirk, zeventiger, 9 maart

Utrecht

van Vliet, Johannes Marinus Jacobus, leraar,
2 maart

GEZEGEND

Ede

Douma, Alice, 4 mei

Rotterdam-Noord

Breuer, Nancy Theresia, 2 februari
Bijkerk, Linda Leonarda, 5 januari
Mensink, Jeannette, 5 januari
Tjon a Loi, Claudia Mathilde Petra Yvette,
2 maart

Zeist

Matla, Desiree Armanda Sylvia, 5 januari

GEBOREN

Leeuwarden

Jansen, Elisabeth, 2 mei

Rotterdam-Zuid

van der Waal, Serjoscha Arie Willem, 10 mei

OVERLEDEN

Deventer

Engelgeer, Theodorus, 23 maart

Heemstede

van Eijnsbergen, Christian Cornelis, 21 april

Rotterdam-Noord

Roelfema, Jacob, 9 april

Misschien wel de moeilijkste les om te leren

DOOR RICHARD L. EVANS, van de Raad der Twaalfen

14 SEP 1969

God had ons lief en zond Zijn Zoon,
Verzoening brengend van Zijn troon;
Hij leerde ons van krib tot kruis,
De een'ge weg naar 't Vaderhuis.¹

Liefde is het woord dat wij zouden willen onderstrepen — de liefde van God voor Zijn kinderen en de liefde van Hem Die ons allen zo liefhad, dat Hij leefde en stierf om ons te verlossen van de dood. En de volgende grote les, misschien wel de moeilijkste om te leren, is de liefde van ons allen voor elkaar. „Liefde,“ heeft William Penn eens gezegd, „is de moeilijkste les in de Christelijke leer.“² Het is misschien zelfs de moeilijkste les in het leven, want liefde die op zichzelf gericht is, is helemaal geen liefde, maar heel iets anders. Wanneer een vader zijn kinderen liefheeft, dan zal hij altijd het beste voor hen trachten te doen. Wanneer iemand een ander liefheeft, dat wil zeggen oprecht liefheeft, dan zal hij altijd trachten datgene te doen wat voor hem — of haar — het beste zou zijn en niet iets dat aan zijn eigen neigingen of belangen beantwoordt. Het was uit liefde voor Zijn kinderen dat God ons een Verlosser zond en Zijn evangelie gaf om ons met onze geliefden te leiden tot de onbegrensde mogelijkheden van het eeuwige leven. Wat voor grotere gave zou Hij ons nog kunnen schenken? En gelijk Hij ons liefheeft, zo verwacht Hij ook van ons dat wij onze liefde voor Hem tonen door Zijn raadgevingen op te volgen en Zijn geboden te onderhouden, die geheel en al voor onze bestwil zijn. „Hebt uw vaderland lief,“ aldus Giuseppe Mazzini, „het is het huis dat God u heeft gegeven . . . Trekt het op, groots en schoon . . . Hebt de mensheid lief . . . Hebt uw gezin lief, uw levenspartner, uw naasten, met een bereidheid om lief en leed met hen te delen; hebt de doden lief die u dierbaar waren en voor wie u dierbaar bent geweest . . .“³ — de afwezigheid, die u zeker eens terug zult zien. Laat dit een tijd zijn van thuiskomst, van blijheid, van hartelijkheid, van vriendelijkheid, van geloof en dankbaarheid; laat dit een tijd zijn dat zij die ons dierbaar zijn dichter tot ons komen, een tijd dat wij onze naasten liefhebben gelijk onszelven, en een tijd dat zij zodanig leven dat wij in alle oprechtheid onszelf kunnen liefhebben en respecteren. Dankt God voor uw gezin, voor uw vrienden, voor het eeuwige leven met uw dierbaren — want dit zijn de grootste van al Gods gaven. „Want ik weet: mijn Verlosser leeft.“⁴

1 Edward P. Kimball, „God had ons lief en zond Zijn Zoon“, HL No. 20.

2 William Penn, „Some Fruits of Solitude“.

3 Giuseppe Mazzini, „Aan de jongeren van Italië“, toespraak gehouden te Milaan op 25 juli 1848.

4 Job 19:25.